

vredde

VIETNAM

vrede

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

Bagattenstraat 136 - 9000 Gent

Prk. : 000-0956015-80 - Vrede v.z.w. - 9000
tel. 091.23.82.52 Gent

L.E.S.G.F.L.D.

250 fr. per jaar - 25 fr. per nummer

Steunabonnement : 500 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

Michel Vanderborght

Echel 6

9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappe, Paul Wagemans,
Chantal De Smet, Jules Verbeke,
Jean-Pierre Everaerts, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire, Jan
Verwest, Bob Wolstein, Wilfried De
Vlieghere, Elie Elia, Brigitte Van Maele

REDACTIESECRETARIS

Jo De Schuyter

HOOFDREDACTEUR

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyslincx,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Welles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTENDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegenen die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegenen die
hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

DRUKKERIJ

Gakko - Gent.

UIT DE INHOUD

- Voorpagina : GOAL	
EDITO	3
BINNENLAND	
- CHILI : De Belgische houding steekt vol dubbelzinnigheid - Brigitte Van Maele	4
- Ontmoeting Sovjet delegatie met vertegenwoordigers van de periodieke pers - Walter Weydts	5
EUROPA	
- PORTUGAL : De Portugese verkiezingen	6
- NEDERLAND : De Nederlandse Partij van de Arbeid congresseerde over "Vrede en Veiligheid" - Jo De Schuyter	7
EKONOMIE	
- Olierijkdom : een nieuwe kans voor de arme landen ? - Kathleen Steel	8
LATIJS-AMERIKA	
- CHILI : De economische repressie	11
DOKUMENT	
- VIETNAM : Einde van een stuk Amerikaans kolonialisme ? - Paul Wagemans	13
NOTA'S EN DOKUMENTEN	
- II De Militaire pacts	17
AMERIKA	
- CIA-misdaden op grote schaal ! - Theo Bailleul	20
AZIE	
- Tjang Kai Tsjeh - Griet Maréchal	21
Te zot om los te lopen en Vredesinitiatieven	22
Lezers schrijven : J. De Vriendt, F. De Vuyst en Geert Grub	24
KULTUUR - Jan Van Calsteren	26
Illustraties van : Herluf Bidstrup, Elie Elia, E. M. Lang, Val en Jan Verwest.	
- IN JUNI-NUMMER teksten van o.a. : T. Bailleul, Jan Van Calsteren, William De Bruyn en Brigitte Van Maele.	

edito

VIETNAM : EEN GROTE OVERWINNING

Vietnam is vrij. Het Vietnamese volk zal eindelijk in vrede en nationale onafhankelijkheid zijn toekomst kunnen bepalen. Om dit doel te bereiken heeft het echter dertig jaar oorlog moeten ondergaan. Dertig jaar strijd, eerst tegen het Frans kolonialisme, daarna tegen het Amerikaans imperialisme. Dertig jaar oorlog hebben zware offers gevergd. Miljoenen doden, een onbeschrijfbare ellende, ongelooflijke vernietigingen, ontzaglijke offers en een heldhaftige inzet van een gans volk.

Dat een klein volk bij machte is geweest het hoofd te bieden aan een fantastische militaire en economische macht om deze uiteindelijk politiek en militair te verslaan grenst bijna aan het ongelooflijke. Deze overwinning was slechts mogelijk door de algehele inzet van de meerderheid van de bevolking aan de bevrijdingsstrijd.

Geen enkele macht van de wereld zou de mogelijkheid gehad hebben het Vietnamese volk te dwingen een zo lange en moeilijke strijd te voeren zo het volk zich niet bewust aan de zijde van de nationale bevrijdingsbeweging had geschaard.

In deze overwinning hebben de volkeren van de wereld, maar in het bijzonder de socialistische en democratische landen die het Vietnamese volk op politiek en materieel vlak hebben gesteund, een niet te onderschatten aandeel gehad.

Dertig april 1975 is een belangrijk keerpunt in de geschiedenis. Na de verovering van Cambodja door de Cambodjaanse bevrijdingsbeweging is met de val van Saigon ook Zuid Vietnam eindelijk onder controle van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid Vietnam.

Met deze overwinningen wordt eens te meer onderlijnd dat de politiek van kolonialisme en neokolonialisme door de volkeren definitief afgeschreven wordt.

In de laatste dertig jaar hebben zestig gekoloniseerde landen hun onafhankelijkheid veroverd. Vele onder hen worstelen nog met de onderontwikkeling die het gevolg is van tientallen jaren kolonialistische uitbuiting. Anderen hebben resoluut de weg ingeslagen naar de uitbouw van een nieuwe en onrechtvaardige maatschappij. Het gewicht van die landen, die gisteren nog onafhankelijk waren, neemt toe op de internationale politieke scene en draagt bij tot de belangrijke wijzigingen in de ontwikkeling der internationale krachtsverhoudingen.

In Griekenland werden de kolonels van de macht verjaagd. In Portugal werd een einde gesteld aan 48 jaar fascisme. Het Francoregime wankelt in Spanje. En zo in Chili, dank zij een bloedbad en met de hulp van de Verenigde Staten en de multinationals het fascisme opnieuw de macht veroverde dan stellen we vast dat deze niet in staat zijn het verzet van het volk te breken en de economische chaos te ontwijken.

Al deze diepgaande veranderingen hebben het aangezicht van de wereld veranderd en de overwinning van de volkeren van Indo China kan slechts bijdragen om het proces te versnellen. Dit proces waartoe de heldhaftige strijd van het Vietnamese volk reeds aanzienlijk heeft bijgedragen.

Voor ons komt het er vandaag op aan de volkeren van Indo China op een actieve wijze te helpen om zo snel mogelijk de gevolgen van de jarenlange oorlog uit te wissen.

Het komt er nu op aan van onze regering te eisen dat zij dringend de nieuwe regering van Zuid Vietnam zou erkennen en aan het Vietnamese volk de nodige hulp zou verlenen voor de verderopbouw. Intussen moeten we onze persoonlijke solidariteit betuigen ten einde de meest dringende nood te lenigen.

"Vrede."

binnenland

CHILI : DE BELGISCHE HOUDING STEEKT VOL DUBBELZINNIGHEID.

Niettegenstaande de druk op regering en parlementairen vanwege een steeds groter aantal groepen die bekommerd zijn om de dramatische toestand in Chili, niettegenstaande verschillende konkrete resultaten, blijft de belgische regering en een groot deel van ons parlement een twee slachtige houding tegenover de Chileense Junta aannemen.

Hoewel België een van de negentig landen is die de resolutie van de V.N. heeft goedgekeurd, waarbij de schending van de rechten van de mens in Chili werd veroordeeld, en de Belgische regering (na lang dralen) de beslissing heeft genomen niet naar Parijs te gaan voor de nieuwe onderhandelingen over de buitenlandse schuld van Chili, stellen we herhaaldelijk tegenstrijdigheden in de antwoorden van onze Minister van Buitenlandse Zaken, de Heer Van Eyslande, vast, naar aanleiding bvb. van verschillende vragen en interpellaties die in de Kamer over de Belgische houding t.o.v. Chili gesteld zijn, naar aanleiding van het stemmen van moties en amendementen i.v.m. Chili.

Zo werd in februari van dit jaar door Mevrouw Petry in de Kamer een amendement bij de Begroting van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking ingediend, ertoe strekkende dat elke hulp en samenwerking met Chili zou stop gezet worden, zolang niet opnieuw een democratisch regime tot stand komt. Dit amendement werd met 88 tegen 81 verworpen.

2. In het Bulletin van de Belgische Dienst voor Buitenlandse Handel verschijnt om de haverklap een uitnodiging aan het adres van de Belgische investeerders om hun mooie geld in de "gezonde chileense economie" te steken. Het nummer van 20 december 1974 bevatte zelfs een warpe oproep tot onze belgische industriëlen mee te helpen aan de denationalisatie van de chileense economie. Het licht werd op groen gezet om de zowat 250 ondernemingen die vóór 1974 onder de controle van de chileense openbare nijverheidsonderneming CORFO (inmiddels ontbonden) stonden, op te kopen. Daarbij worden enkele voordelen opgegeven waarvan de investeerders onder het huidige Junta-bewind kunnen genieten.

Tegen deze politiek kwam in de Kamer protest en als besluit op de interpellatie van Mevrouw Petry betreffende de rol van België in verband met de nieuwe onderhandelingen over de buitenlandse schuld van Chili, werd een motie ingediend door de Heren Dehousse, Levaux en De Beul (respektievelijk B.S.P., K.P. en V.U.), naderhand medeondertekend door de Heren

Gendebien en Beauthier, die een amendement op het laatste lid van de motie indienden. We laten hierna beide teksten volgen :

MOTIE

"De kamer,

na de interpellatie van Mevr. Pétry betreffende de rol van België in verband met de nieuwe onderhandelingen over de buitenlandse schuld en het antwoord van de minister van buitenlandse zaken te hebben gehoord;

keurt de beslissing goed van de Belgische Regering geen deel te nemen aan de nieuwe onderhandelingen over de buitenlandse schuld van Chili ;

wenst dat de regering elke gelegenheid te baat neemt om de wil te vertolken van de Belgische bevolking om in Chili opnieuw een democratisch regime te zien tot stand komen dat de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden eerbiedigt ;

spreekt eveneens de wens uit de regering haar afkeuring te kennen geeft in verband met de uitnodiging tot economische samenwerking met de junta zoals die door de Belgische Dienst voor buitenlandse handel meer bepaald in haar mededeling van 20 december 1974, geformuleerd is"

AMENDEMENT

"drukt eveneens de wens uit dat de regering bijzondere economische betrekkingen met de Junta niet zou aanmoedigen".

Typisch is dat het amendement ingediend door parlementsleden van de regeringspartij, de oorspronkelijke tekst sterk afzwakt, erger nog : de nieuwe tekst zou wel eens kunnen geïnterpreteerd worden alsof de regering zich het recht wil voorbehouden de normale economische betrekkingen met de Junta goed te keuren... Het ligt trouwens in de lijn van onze brave politici een systematisch onderscheid te handhaven tussen het politieke en het zakelijke (d.w.z. het commerciële en financiële) terrein. Dit amendement, die de goedkeuring van de meerderheidspartijen wegdroeg (op enkele zeldzame uitzonderingen na) en mede dank zij het uitdrukkelijk verzoek van de Heer Van Eyslande tot de Kamer om voor het amendement te stemmen, werd het aangenomen met 123 tegen 50 stemmen bij 4 onthoudingen. De motie in zijn nieuwe versie werd met 127 tegen 39 stemmen bij 12 onthoudingen aangenomen.

3. Tenslotte laat de belgische regering ook toe dat op de 48ste Handelsfoor van Brussel van 26 april tot 11 mei verschillende latijns-amerikaanse repressie-regimes zoals Argentinië, Bolivia, Brazilië, Chili, Haïti, Nicaragua en Uruguay, schitterend zullen aanwezig zijn, dit, onder de bescherming van de EEG, en met het doel "een volledige waaier van producten tentoon te stellen die een totaal-

beeld geeft van hun economische rijkdommen, uitvoerprodukten en beleggingsmogelijkheden." Als men weet dat al deze landen zich steeds meer aan het buitenslands kapitaal aan het overleveren zijn dan weten we ook dat deze Handelsfoor rechtstreeks ten dienste staat van de multinationale ondernemingen.

Handelsbeurs van Brussel = Handelsbeurs van de Multinational

De multinationals verplaatsen hun produktie meer en meer naar de landen uit de derde wereld met diktatoriale regeringen

(die ze eerst zelf mee in het zadel helpen). Ze gaan produceren waar de lonen het laagste liggen en verkopen waar ze de beste prijs krijgen. Zij zijn immers "multinational". Zo komen hier fabrieksluitingen en werkloosheid, ginds uitbuiting en repressie. Glaverbel bv. kocht in Chili een glasfabriek op.

We hopen in een volgend nummer een verslag te brengen over de officiële en andere reacties rondom deze Handelsbeurs.

Brigitte Van Mae

ONTMOETING SOVJET DELEGATIE MET VERTEGENWOORDIGERS VAN DE PERIODIEKE PERS

In het nieuw achterhuis te Brussel werden de vertegenwoordigers van de nederlandstalige periodieke pers ontvangen door een afvaardiging van het Sovjet Comité voor Europese Veiligheid en Samenwerking.

De afvaardiging was samengesteld uit :

De Heer Feodorow - Voorzitter van de delegatie - Vice president van het Sovjet Comité voor de verdediging van de Vrede - tevens directeur van het instituut voor wetenschappelijk onderzoek te Moskou en lid van de Opperste Sovjet.

Mevrouw Kouduavtseva, schrijfster en medewerkster aan het sovjet tijdschrift voor buitenlandse literatuur.

De Heer Papilov - Algemeen secretaris van het overkoepelend orgaan van de Moskouse syndicale beweging.

en De Heer Baclarov - letterkundige, bekend om zijn oorlogsromans, tevens dramaturg waarvan actueel een stuk met groot succes loopt te Moskou.

Het tijdschrift VREDE was vertegenwoordigd door uw dienaar.

Opvallend was de grote verscheidenheid in de aard van de gestelde vragen en de wederzijdse openheid van het gesprek.

De heer Feodorov gaf een uiteenzetting over de werkwijze van de syndikaten in de Sovjet Unie - hierop aansluitend zette de heer Papilov uiteen wat concreet het gesyndikeerd zijn betekent voor de Sovjet arbeider. Hij gaf ondermeer een opsomming aan de er aan verbonden voordelen en wees vooral op het recht aan deelname in het bestuur van de ondernemingen. Tevens stipte hij aan dat 98 % van de sovjet arbeiders bij een vakbond zijn aangesloten maar dat zulks toch vrijwillig gebeurt.

Een praktisch voorbeeld werd gegeven door de heer Feodorov die de vertegenwoordiging van de syndikalist bij het besturen van zijn instituut uiteenzette.

Tevens stipte deze spreker aan dat de vakbonden kunnen optreden als collectief lid van bepaalde organisaties, ondermeer van het comité voor bescherming van de Vrede. De heer Papilov zette hierna, gevolg aan een vraag van ondergetekende, uiteen hoe de vredesproblemen en het actuele probleem van de Europese Veiligheid en Samenwerking verspreid worden bij de Sovjet bevolking. Hij stipte het bestaan aan van verscheidene organisaties die elk langs hun eigen persorgaan en bij middel van voorlichtingsvergaderingen de bevolking permanent voorlichten. Ook hier spelen de vakbonden een zeer belangrijke en actieve rol.

Mevrouw Kouduavtseva hield een interessante uiteenzetting over de manier waarop vreemde literaire werken geselecteerd worden voor vertaling in de Sovjet Unie. Het betreft hier niet alleen communistische schrijvers, verklaarde spreekster, er wordt vooral uitgezien naar het werk van jonge schrijvers. In de grote literatuur wordt uitgezien naar werken van letterkundigen die de sociale toestanden in hun land beschrijven.

Ten slotte zette de heer Baclarov nog uiteen waarom de werken van bepaalde schrijvers in de Sovjet Unie niet mogen verschijnen. Het gaat volgens hem om een probleem dat buiten de literatuur staat. Vrijheid dient gebonden te worden aan het probleem verantwoordelijkheid - aldus bestaat geen vrijheid voor pornografie.

Overigens is het volgens heer Baclarov niet denkbaar dat menigen die de staatsveiligheid in gevaar kunnen brengen zouden gefinancierd worden met staatsgelden.

Vermelden we nog dat van Vlaamse zijde ondermeer nog aan het gesprek werd deelgenomen door een afgevaardigde van de C.V.P. jongeren, tevens redactrice van het tijdschrift Radikaal, door de heren Marc Braet, namens de Belgie-Sovjet vriendschap - Pauwels, hoofdredacteur van Volksmacht en Dussart van de nederlandstalige Tribune (A.C.O.D.)

In elk geval een buitengewoon interessant, open en eerlijk gesprek.

Weydts Walter

Portugal

**DE PORTUGESE VERKIEZINGEN :
NEDERLAAG VOOR HET FASCISME,
OVERWINNING VOOR HET SOCIALISME.**

De verkiezingen in Portugal hebben aangetoond dat een grote meerderheid van de bevolking de ingeslagen socialistische weg goedkeurt. Het Salazarisme, variant van het fascisme, leed een verpletterende nederlaag. Het restant van de vroegere dictatuur, vooral vertegenwoordigd door de rechtse Portugese kerk, die alles heeft gedaan om de Portugese bevolking anti-socialistisch te doen stemmen, is duidelijk haar plaats geweest. Ze kan zich niet losmaken van haar jarenlange collaboratie met de dictatuur. Degenen die spraken over een verholde dictatuur hebben ongelijk gekregen. De massale opkomst van de kiezers drukt het vertrouwen uit in de democratische structuren en het MFA. Het succes van

de regeringspartijen is een goedkeuring van het Portugese volk aan de huidige politieke verhoudingen en de economische hervormingen.

Dat de socialisten het meest stemmen behaalden betekent niet dat zij alleen de toekomstige politieke en economische evolutie van Portugal zullen bepalen. Het eerder gesloten pakt met de Portugese militairen geeft deze laatste de bevoegdheid om de beleidslijnen vast te leggen. De socialisten zullen deze naleven. Maar binnen dit kader kunnen de socialisten hun verantwoordelijkheid honderd percent dragen. Zij kunnen er resoluut aan de socialistische opbouw meehelpen en er hun tweeslachtigheid van de periode vóór de verkiezingen achterwege laten.

Volledige uitslagen van de verkiezingen in Portugal voor de grondwetgevende vergadering.

Aantal kiezers: 6.176.559.

Uitgebrachte stemmen: 5.665.707 (91,73 pct.)

Blanko of ongeldige stemmen: 393.164 (6,94 pct.)

Socialistische partij:	2.145.392 stemmen	— 37,67 pct.	— 116 zetels
Volksdemocraten:	1.494.575 stemmen	— 26,38 pct.	— 80 zetels
Communisten:	709.639 stemmen	— 12,53 pct.	— 30 zetels
Centrum-Democraten:	433.153 stemmen	— 7,65 pct.	— 16 zetels
Port. Democr. Beweging:	233.362 stemmen	— 4,12 pct.	— 5 zetels
Democratische Volksunie:	44.546 stemmen	— 0,79 pct.	— 1 zetel
Socialistisch Volksfront:	66.161 stemmen	— 1,17 pct.	— 0 zetels
Beweging soc. links:	57.682 stemmen	— 1,02 pct.	— 0 zetels
Communistisch verkiezingsfront:	32.508 stemmen	— 0,57 pct.	— 0 zetels
Monarchistische volkspartij:	31.809 stemmen	— 0,56 pct.	— 0 zetels
Partij voor volkseenheid:	12.984 stemmen	— 0,23 pct.	— 0 zetels
Int. communistische liga:	10.732 stemmen	— 0,19 pct.	— 0 zetels

Een onafhankelijke kandidaat die de steun heeft van de Conservatieve associatie voor de verdediging van de belangen van Macao (ADIM) zal de enclave tegenover China vertegenwoordigen. Ook moet er nog een afgevaardigde worden aangewezen voor de Portugese arbeiders in het buitenland. Totaal: 250 afgevaardigden.

De politieke leiders die als ministers zonder portefeuille in de regering-Vasco Goncalves zitting hebben, zullen moeten kiezen tussen hun huidige functie en die van lid van de grondwetgevende vergadering.

Zowel Mario Soares (socialisten), als Alvaro Cunhal (communisten), als Joaquim Magalhaes Mota (Volksdemocraten) als Francisco Pereira de Moura (Port Democratische Beweging) zijn gekozen als lid van de Constituant. Dit geldt ook voor de ministers Salgado Zenha (socialist, justitie) en Sa Borges (volksdemocraat, sociale zaken), en voor twee socialistische onderministers.

NEDERLAND

De Nederlandse Partij van de Arbeid congresseerde over "Vrede en Veiligheid".

Het congres werd op een gunstig moment gehouden. Daartoe zorgde de geplande aankoop van vliegtuigen ter vervanging van de Starfighters. Deze problematiek, waar- rond de laatste maanden heel wat te doen is geweest, bracht een sensibilisering van de man op de straat mee. Waar anders dergelijke congressen slechts een oppervlakkige belangstelling konden verwekken kon men nu van een "konkretisatie" van het congressthema spreken. Aan de hand van de beslissing "al of niet vliegtuigen, indien wel, welke?" en een beoordeling van de positie van de PvdA tegenover de Navo, konden de Nederlandse sociaal-demokraten uiting geven aan hun houding tegenover vrede en veiligheid.

Het hoeft niet gezegd, dat de PvdA het daar niet gemakkelijk heeft. Het is bijna vanzelfsprekend. Sociaal-demokraten hebben het steeds moeilijk als er duidelijk moet worden gesneden in het militarisme. De PvdA heeft zich als regeringspartij ingeschakeld in een politiek continuüm waarvan het de belangrijkste richtlijnen volgt. Zowel wat de houding tegenover de Navo betreft, als de bewapening, stelt het partijbestuur en een groot deel van de partijleden zich traditioneel Atlantisch op. Het was duidelijk dat de congressisten daar mee wilden breken. Dat blijkt uit de congresresoluties, die dan eigenlijk nog geen getrouwe weergave zijn van de stemming in de vergadering. Het zwaaien met het gevaar voor de komende verkiezingen heeft de eisen ietwat afgezwakt maar niet fundamenteel veranderd. Het argument van de tegenstanders van vernieuwing, het electoraal nut, mag niet worden veronachtzaamd. Het is duidelijk, dat een al te snelle evolutie van een deel van de partij, interne politieke vervreemding zou kunnen doen ontstaan. Daar hebben de congressisten gedeeltelijk mee rekening gehouden. Maar het is een beetje kras dat de partijleiding met een dergelijk argument schermt waarvoor het zelf verantwoordelijkheid draagt. Een progressievere stellingname zou mogelijk geweest zijn indien het partijbestuur eerder tot een dieptewerking had beslist. Een werking naar de onderste gelederen van de partij waar gesprekken op gang zouden gekomen zijn over het thema Vrede en Veiligheid. De afwezigheid ervan maakt vooruitstrevender congresbesluiten onmogelijk. De resoluties, die we straks zullen vermelden, zouden nu gerust als basis kunnen genomen worden voor deze discussie aan de basis. Binnen een paar jaar, ter gelegenheid van het verkiezingscongres, mogen de vooruitstrevende Nederlanders niet voor het gevaar van een gelijkaardige vervreemding staan als waarvoor ze vandaag stonden. Temeer daar

binnenkort de ideeën van Europese Veiligheid, ontspanning en samenwerking een versnelde ontwikkeling tegemoet gaan. En het is duidelijk dat deze ideeën meer zijn dan slogans. Het is noodzakelijk ze naar de basis door te spelen om er initiatieven mogelijk te maken ten gunste van de verstandhouding tussen de volkeren.

Het congres besloot : (gegevens geput uit het NRC-Handelsblad en de Volkskrant)

- 1° Nederland zet zijn lidmaatschap aan de Navo voort, maar kapt er mee als niet binnen drie jaar aan een aantal voorwaarden wordt voldaan om ontspanning tussen Oost en West te bereiken, de partij zal die drie jaar voortdurend moeten bekijken of dat gebeurt.
- 2° De Navo met verklaren niet als eerste kernwapens te zullen gebruiken. Haar strategie moet daaraan worden aangepast.
- 3° De Nederlandse krijgsmachtdelen mogen geen nucleaire taken meer vervullen.
- 4° Als de Navo de kwestie van de tactische kernwapens in Europa niet voor 1978 aan de orde stelt in het overleg met het Oostblok in Wenen over wederzijdse en evenwichtige troepenvermindering (MBFR), moet Nederland de tactische kernwapens van zijn grondgebied verwijderen.
- 5° In het gesprek tussen Oost en West moet aan ontwapening voorrang worden gegeven boven de vrije uitwisseling van nieuws, personen en gedachten.
- 6° Nederland mag in de komende vier jaar op geen enkele wijze (ook niet door vervanging) meewerken aan de uitbreiding van het militaire potentiël van de alliantie.
- 7° Nederland dient de defensieuitgaven voor eind 1978 terug te brengen tot ten hoogste drie percent van het nationaal inkomen tegen marktprijzen (nu ongeveer 3,5 percent).
- 8° Er mag geen steun worden gegeven aan multinationale militaire researchprojecten.
- 9° Er mogen geen nieuwe militaire oefenterreinen komen.
- 10° De Navo moet worden verlaten bij toekenning van een rol aan het Franse kernwapen in Midden-Europa (met medewerking van de Bondsrepubliek).

De Schuyter Jo.

Oost, West, thuis best.
Volksmond.

Slaven; zijn niet alle soldaten slaven?

Wolf Schneider

ekonomie

OLIERIJKDOM : EEN NIEUWE KANS VOOR DE ARME LANDEN ?

Eén van de belangrijkste gevolgen van de verhoging van de prijs van ruwe olie is ongetwijfeld de wijziging in de internationale inkomensverdeling. De inkomsten van de olieproducerende landen stegen van \$ 23 miljard in 1973 tot \$ 110 miljard in 1974. De Wereldbank voorspelde een enorme kapitaalakkumulatie in de OPEC-landen in de volgende jaren : \$ 633 miljard in 1980 en \$ 1200 miljard in 1985. Ondertussen klinken meer recente ramingen heel wat minder optimistisch (of in de ogen van de westerse landen : minder pessimistisch !) : de olieopbrengsten zouden reeds in 1978 een plafond bereiken van \$ 250 miljard en zouden reeds in 1979 een aanzienlijke daling vertonen. Deze schattingen houden immers rekening met het feit dat de olieconsumenten de invoer van petroleum zullen beperken door o.a. besparingen (in 1974 verminderde het verbruik in Europa met 6 %, in de USA met 3 % en in Japan bleef het verbruik stabiel, tegenover een gemiddelde stijging van 7 % gedurende de laatste 5 jaar), door het ontwikkelen van alternatieve energiebronnen (bv. kernenergie), en door het aanwenden van eigen energiemiddelen die door de gestegen olieprijs relatief goedkoper geworden zijn (bv. Texas-olie in de USA, steenkool in de EEG). Daarenboven zou de invoer van de OPEC-landen in zeer belangrijke mate toenemen : door de aankoop van industriële produkten en kapitaalgoederen : van \$ 30 miljard in 1973 tot \$ 227 miljard in 1980.

Naast militaire bedreigingen (cfr. Kissinger & Ford) en het gebruik van voedseluitvoerbeperkingen als wapen tegen de olieproducerende landen, trachten de westerse landen ook nog de extra-inkomens van de olielanden naar hun eigen belangen te richten door de zogeheten 'recyclage' van de 'petro-dollars'. Deze organisatie van de terugstroom van de gestegen olieopbrengsten naar de olieconsumerende landen is volgens de rijke landen noodzakelijk als 'evenwichtsherstellend mechanisme'. In de ogen van de westerse kapitalistische landen is er immers een 'ongelijke' verdeling ontstaan van het wereldinkomen en is de recyclage nodig om hun betalingsbalansen aan te zuiveren. Nu de rijke landen langzamerhand de controle verliezen over de uitbating van de natuurlijke rijkdommen van de arme landen (de Verklaring over een Nieuwe Internationale Economische Wereldorde en het Handvest van de Economische Rechten en Plichten van de Staten getuigen hiervan) trachten zij het grootste deel van de oliekoek naar zich toe te trekken. Dat hier-

door 2/3 van de wereldbevolking in de kou blijft staan, wordt door de rijke landen op de schoulers van de olielanden geschoven. Zij immers zijn er verantwoordelijk voor dat de arme landen in 1974 \$ 10 miljard méér hebben moeten uitgeven voor hun olierekening; een bedrag dat gelijk is aan de officiële ontwikkelingshulp van de rijke OESO-klub. De petroleumkrisis is echter een welgekomen zondebok voor de westerse landen; hierdoor worden andere extra-uitgaven die op de arme landen drukken verdoezeld, waaronder : de enorme stijging van de voedselprijzen als gevolg van misoogsten, maar vooral van de inflatie, de monetaire instabiliteit (devaluaties van de dollar), spekulaties, produktiebeperkingen enz. Het is algemeen bekend dat de USA hun verlies door de gestegen olieprijs meer dan gecompenseerd hebben door de stijging van de voedselprijzen.

- de stijging van de prijzen van de afgeverkte produkten die ze uit de rijke landen invoeren.
- de daling van de uitvoer van grondstoffen naar de rijke landen als gevolg van de economische crisis
- het toenemend gebruik van synthetische vervangingsprodukten.

De financiële hulp van de olieproducerende landen aan de arme landen heeft sinds kort indrukwekkende vormen aangenomen. Tot 1973 waren enkel Koeweit, Libië en Saoedi-Arabië belangrijke donors : \$ 408 miljoen in 1972 en \$ 491 miljoen in 1973. In 1974 echter hebben de OPEC-landen \$ 9,600 miljard aan de onderontwikkelde landen toegezegd, waarvan er reeds \$ 2,600 miljard effectief zijn gestort. Dit betekent dat de OPEC-landen gemiddeld 2 % van hun gezamenlijk BNP aan de arme landen gaven, terwijl de rijke landen slechts gemiddeld 0,30 % van hun BNP aan "hulp" besteden. (USA : 0,23 %; B.R.D. : 0,32 %, Groot-Brittannië : 0,35 %). Bovendien hebben de OPEC-landen \$ 3,400 miljard ter beschikking gesteld van het Internationaal Monetair Fonds (IMF) ter financiering van de 'oliefaciliteit', d.i. een speciaal fonds dat door het IMF in het leven werd geroepen om aan landen, die in betalingsbalansmoeilijkheden verkeren door de verhoogde olierekening, kredieten te verstrekken. Dit oliefonds dat in 1974 \$ 3,750 miljard bedroeg wordt dit jaar tot \$ 6 miljard opgevoerd, waarvan de olielanden \$ 5 miljard voor hun rekening nemen. De OPEC-landen leenden ook aan de Wereldbank : \$ 1,8 miljard en hebben reeds hun steun toegezegd aan het "derde venster": met dit project wil de Wereldbank leningen verstrekken aan de arme landen tegen een intrest van 4 %, die dus ligt tussen de intrest van de 'harde' leningen (8%) en die van de 'zachte' leningen (0,75%).

Egypte kreeg het leeuwendeel van de bilia-

terale hulp van de OPEC-landen, gevolgd door Syrië, Pakistan, Jordanië, India, Soedan, Bangladesh, Marokko en Mauretanië. Ongeveer 40 % van de financiële hulp ging naar de armste landen van de wereld (dit zijn een 35-tal landen, die ongeveer de helft van de wereldbevolking herbergen). Ter vergelijking : slechts 8 % van de OESO-hulp werd aan deze landen toegekend. De bilaterale hulp van de olielanden bestaat o.a. uit giften (bv. hulp bij de natuurrampen in Pakistan en Bangladesh), uit ongebonden leningen (bv. aan India), uit gebonden leningen, dwz dat het geld voor een welbepaald project is bestemd (bv. aan Egypte), uit verkoop van olie op krediet of tegen gunstprijzen (bv. India betaalt de oude prijs van \$ 3 per barrel, terwijl de rest van het bedrag verdeeld wordt over 5 jaar tegen een intrest van 2 %).

De multilaterale hulpverlening van de OPEC-landen werd grotendeels verstrekt via Fondsen, of Ontwikkelingsbanken, waaronder : het Arabisch Fonds voor Economische en Sociale Ontwikkeling (opgericht in 1972 met een kapitaal van \$ 300 miljoen), de Islamitische Ontwikkelingsbank (\$ 900 miljoen), het Bijzondere Arabisch Fonds voor Afrika (\$ 200 miljoen), de Afrikaanse Ontwikkelingsbank het Arabisch Fonds voor Industriële en Agrarische Ontwikkeling van Afrika, e.a. Ook het aangekondigde Arabisch Monetair Fonds zal ontwikkelingsleningen verstrekken aan de arme landen en in Algiers werd onlangs besloten tot de oprichting van een OPEC-hulpfonds. Venezuela concentreert zijn hulpinspanning vooral in de buurlanden en verstrekt o.a. financiële bijdragen aan de Inter-Amerikaanse Ontwikkelingsbank, de Caraïbische Ontwikkelingsbank, de Centraal-amerikaanse Bank voor Economische Integratie en de Andes Ontwikkelingsbank.

In vergelijking met de zelfgenoegzame OESO-landen doet de OPEC-groep een enorme inspanning om de arme landen financieel te steunen. In elk geval laten zij zich niet door de rijke landen intimideren (cfr. de nieuwe handelswet van de USA die verbiedt handelsvoorrechten toe te kennen aan landen die grondstoffenakkoorden afsluiten om de produktie en de prijs onder controle te brengen). Bovendien trachten zij zich steeds meer onafhankelijk t.o.v. de rijke landen op te stellen : onlangs nog hebben 4 olieproducerende landen (Iran, Saoedi-Arabië, Qatar en Koeweit) besloten de vaste koersverhouding van hun munten met de dollar te verbreken. Hierdoor wordt hun olieopbrengst tegen wisselkoersschommelingen van de dollar veilig gesteld. Dit kan op lange termijn betekenen dat de OPEC-munten een grotere rol zullen spelen in het internationale deviezenverkeer.

De beleggingen van de oliegelden in de westerse landen (USA, Groot-Brittannië en Eurodollarmarkt) zijn voor het grootste gedeelte op korte termijn. De olielanden houden er immers rekening mee dat petroleum een niet onuitputtelijke grondstof is. Het grootste gedeelte van hun inkomsten wensen ze dus te gebruiken om de ontwikkeling van hun eigen economieën te financieren. Op de eerste plaats willen zij een eigen petroleum-industrie opbouwen, d.w.z. naast extractie van de ruwe petroleum ook raffinage en verwerking van de olieprodukten in chemische, farmaceutische en kunstmeststof bedrijven. Op de tweede plaats zal het olieinkomen aangewend worden in de landbouw en in de voedselnijverheid. De meeste olielanden zijn immers in zeer grote mate afhankelijk van voedselinvoer, wat dus in de huidige wereldverhoudingen betekent dat ze ook erg politiek afhankelijk zijn (cfr. voedselwapen tegen het petroleumwapen). Bovendien zijn de prijzen van de voedingsprodukten niet alleen zeer snel gestegen, ook de bevolking van de olieproducerende landen groeit met meer dan 2 % per jaar. Bijgevolg moet ook worden geïnvesteerd in waterbevoeiingssystemen, verbetering van de gronden e.d. Ook de ontwikkeling van de economische (bv. wegen, communicatiemiddelen, havens) en de sociale infrastructuur (zoals het bouwen van huizen, scholen, hospitalen, rioleringen) krijgt sterke voorrang.

De OESO, verrast door de omvang van de OPEC-hulp, voorspelt daarom dat de OPEC-hulp in de komende jaren zeer snel zal afnemen. Tijdens de laatste topkonferentie van de OPEC-landen, die begin maart te Algiers werd gehouden, werden echter nieuwe maatregelen voorgesteld om de Derde Wereld te helpen : speciale schenkingen aan de meest getroffen landen, kredietverleningen bij de aankoop van petroleum, het leveren van kunstmeststof tegen de kostprijs, steun aan de grondstoffenproducenten om hun exportontvangsten te stabiliseren e.d.m. De olieproducerende landen doen hierbij ook een beroep op de samenwerking van de westerse landen. Het feit dat de OESO-landen hun inspanningen inkrimpen wordt door OPEC gelaakt : immers, de rijke landen hebben in grote mate geprofiteerd van de gestegen invoer van de olielanden.

Bovendien is bewezen dat de gestegen olie-prijzen slechts 2,5 % uitmaken van het gezamenlijk BNP van de rijke landen en voor slechts 0,5 % verantwoordelijk zijn voor de inflatie : "de rijke landen zijn vandaag minder rijk dan dat ze hoopten te zijn, maar ze zijn nog steeds rijker dan gisteren" (MacNamara). De geïndustrialiseerde landen zullen ook een beroep kunnen doen op het OPEC-hulpfonds, maar enkel indien ze aan bepaalde voorwaarden voldoen : waarborgen van de prijs van de grondstoffen die door de

arme landen worden geproduceerd, verhogen van de verkoopprijs van de grondstoffen, overdracht van technische kennis naar de arme landen, afschaffen van alle diskriminerende maatregelen tegenover de olieproducerende landen enz.

De OPEC-landen hebben niet alleen een buitengewone inspanning gedaan om de onderontwikkelde landen financieel te steunen. Zij hebben ook in zeer grote mate bijgedragen tot de versterking van de eenheid en de solidariteit tussen de landen van de Derde Wereld. De grote activiteit die de olieproducerende landen hebben ontplooid tijdens de bijeenkomsten van de groep van 'niet-gebonden' landen en van de 'Groep van 77' in de voorbije maanden getuigen hiervan. Hun verdere samenwerking kan in grote mate bijdragen tot de radikale wijziging van de wereld economie: een kans voor de arme landen om hun rechtmatig deel van de wereldrijkdome te ontvangen ?

Kathleen Steel

OOK UW HULP IS ONMISBAAR !

Enkele leden lieten ons weten dat zij met genoegen hadden vastgesteld dat het aprilnummer van "VREDE" vier bladzijden meer telde.

Om de verscheidenheid van onze informatie uit te breiden zouden we graag een dergelijke formule bestendigen. Om zeker te zijn een dergelijke aanpak te kunnen volhouden is het echter onontbeerlijk de nodige fondsen in reserve te hebben.

Voorlopig zullen we echter bij tussenposen, t.t.z. om de twee of drie maanden, het aantal bladzijden tot tweëndertig uitbreiden.

Met uw hulp moet het ons echter mogelijk zijn zo snel mogelijk in de goede richting verder te gaan.

Ook u kunt ons helpen. Door o.m. een bijdrage te storten in ons Vredesfonds en uw vrienden en familieleden eveneens uit te nodigen hun hulp te verlenen.

Door een of meerdere vrienden als lezers te winnen voor VREDE. (proefabonnement 150 fr tot eind december) en of ons enkele adressen over te maken van kennissen aan wie we een proefnummer kunnen toesturen. Door een handelaar van uw streek er van te overtuigen in VREDE een advertentie te plaatsen.

Help ons om "Vrede", dat zonder twijfel een belangrijk instrument is voor onze akties voor de vrede, steeds beter te verspreiden :

STUDIEDAG

VREDE vzw

Studie en informatiecentrum voor vredes en ontwikkelingsproblematiek

Bagattenstraat, 136, 9000 Gent

tel. 091/23/82.52

Prk. 000-0901560-80

met de medewerking van het Ministerie van Nederlandse Cultuur dienst Volksontwikkeling.

organiseert een belangrijke ...

STUDIEDAG

zaterdag 7 juni van 9u30 tot 17 u.
In de Stedelijke Boekery
Kattestraat, AALST.

ACHTERGRONDEN VAN EEN KONFLIKT: HET MIDDEN-OOSTEN

De Arabische landen, Israël, de Palestijnen, het probleem van de petroleum, standpunten van U.N.O., enz. enz.

Inleiders : Prof. Dr. Jacky Nagels (VUB),
Michel TANRET - orientalist,
Herman TALLOEN - orientalist,
André PLETTINX - assist. VUB.

Inschrijvingsrecht : 100 fr.

Jeugdkaart en Plus 3 pas : 50 fr.

.....
inschrijvingsformulier :

naam

STRAAT

gemeente

WENST DEEL TE NEMEN AAN DE STUDIEDAG TE AALST OP ZATERDAG 7 JUNI 1975.

inschrijvingsrecht 100 fr - hierbijgevoegd.

zal op de Prk overschrijven
zal terplaatse betalen.

(met X aanduiden)

latijns-amerika

CHILI

DE EKONOMISCHE REPRESSIE

ENKELE ILLUSTRERENDE CIJFERS.

1. DE INFLATIE, volgens officiële cijfers.

<u>Te vergelijken met</u> :	inflatie in 1964-1970 (regering Frei) gemiddeld	30 %
	in 1970 (Frei + Allende)	34,9 %
	in 1971 (Allende)	22,1 %
	in 1972 (Allende, patroonsstakingen vanaf okt)	156,0 %
	in 1973 (tot val Allende, na maanden patroonsstakingen en "destabilisatie")	193,0 %
	in 1973 (inbegrepen de 4 maanden van de Junta) (volgens CIAP - Noordamerikaanse alliantie voor de Vooruitgang was het 800 %)	508,1 %

Het leeuwenaandeel van de officiële inflatie in 1973 valt dus duidelijk onder het regime van de militaire junta. Beloftes voor 1974 : 50 à 80 %.

<u>Werkelijkheid in 1974</u> :	(bron : El Mercurio, orgaan van het regime, officiële cijfers)	januari 14,1 %	juli 11,5 %
		februari 24,5 %	aug. 10,9 %
(stijging steeds in relatie tot de voorafgaande maand.)		maart 14,2 %	sept. 12,8 %
		april 15,3 %	okt. 18,9 %
		mei 8,7 %	nov. 9,7 %
		juni 20,8 %	dec. 6,5 %

Geakkumuleerde index over heel 1974 : 375,9 %

<u>Eerste maanden 1975</u> :	januari 13,9 %
	februari 16,5 %
	maart 21,2 %

Opmerkingen : Deze index werd een maximum gemanipuleerd. Volgens verschillende bronnen en volgens een rapport van de Wereldbank zou de inflatie in 1974 tot 600 % zijn opgelopen. In het pakket goederen dat voor berekening in aanmerking komt zitten ook luxe-produkten (buiten het bereik van de meerderheid) die minder gestegen zijn dan de basisvoedselprodukten. Op een klein budget weegt de inflatie dan ook zwaarder door dan in deze cijfers tot uiting komt.

2. ENKELE PRIJZEN van basisprodukten (vergelijkende tabel) - cijfers uit El Mercurio : officiële prijzen van produkten die nog onder prijsbeheer stonden

Prijzen	aug. 1973	nov. 1973	febr. 1974	juni 1974	dec. 1974	index 1973
BROOD	12	40	134	240	550	650 = X 54
MELK	7	30	60	120	200	530 = X 76
SUIKER	24	36	260	350	600	2.100 = X 87
OLIE	45	70	600	1.140	2.300	3.650 = X 81
RIJST	16		360	510	950	1.200 = X 75
STADSPUS	3		30	60	110	230 = X 77

Prijzen in Escudos. In maart werd de escudo voor de derde maal in 1975 gelegerd. 1 dollar werd 3.150 N° (bij aankoop van dollar).

3. DE LONEN (te vergelijken met de prijzen !)

augustus 1973 : 3.000 à 8.000 E° (dit voor de overgrote meerderheid
november 1973 : idem à 12.000 E° van de bevolking)
februari 1974 : 18.000 à 25.000 E°
juni 1974 : 25.000 à 40.000 E°
december 1974 : 40.000 à 70.000 E°
januari 1975 : 40.000 à 70.000 E° (= ongeveer X 10)
vanaf 1 maart 1975 : $\pm 33,1\%$ (indexaanpassing op basis van prijsstijgingen
in november, december en januari ; ondertussen
zijn de prijzen echter weer met 50 % en meer
gestegen; deze nieuwe prijsstijgingen worden pas
ingerkend over drie maanden, in zover ze in de
officiële index tot uiting komen)

Volgens officiële cijfers was er van september 1973 tot september 1974 reeds
een vermindering van het reële loon waar te nemen van vergelijkingscijfer
100 tot 68. Ernstige berekeningen uit niet officiële bron spreken van waarde-
vermindering van de lonen van vergelijkingscijfer 100 tot 35.

Stijging van de werkloosheid : officieel van 3,9 % (1973) tot 9,5 % in groot
Santiago ; niet officieel tot 25 %. Het verschil tussen werklozen hier en ginder
is dat er geen werkloosheidsuitkeringen bestaan dan voor een heel kleine minder-
heid gedurende 6 maanden.

GEVOLGEN : HONGER, RECESSIE, SLUITING VAN KLEINE BEERIJVEN EN HANDELSZAKEN
BIJ GEBREK AAN OMZET, KONCENTRATIE VAN HET EKONOMISCH LEVEN IN ENKELE HANDEN.

3. KOPERPRIJZEN (80 % van de deviezen in het land komt van het koper)

Dollarcent per ons geraffineerd koper op de Bours van Londen :

regering Frei : tussen 58 en 64 dollarcent (jaargemiddelden)

regering Allende : 1971 en 1972 : 49 dollarcent en minder
1973 geloidelijke stijging ; 80 dollarcent over het jaar.

militaire junta : 1974 : 96 dollarcent als jaargemiddelde met een hoogtepunt
in april, met 137 dollarcent en een laagtepunt in december
met 57 dollarcent.

Volgens SOFOFA (regeringsgezind ondernemersorgaan in Chili) verkocht Chili
in 1974 voor 1.650.000.000 dollar koper tegen 910 miljoen het jaar ervoor.
Dit is een stijging van 81,2 % (uitgedrukt in dollar). Waar zijn de meer-
winsten dan naartoe, indien de bevolking er niet kon van genieten ?

4. SCHADEVERGOEDINGEN.

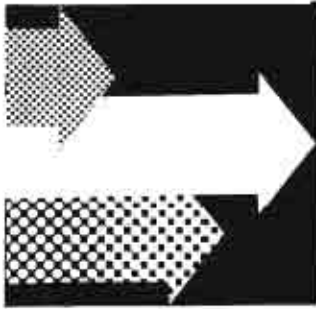
De genationaliseerde koperrijnen werden vergoed aan de noordamerikaanse
multinationals : ANACONDA kreeg 59 miljoen dollar en zal nog 194 miljoen
dollar krijgen over de volgende 10 jaar.

KENNICOTT kreeg 6,5 miljoen en zal nog 61,5 miljoen krijgen
over de volgende tien jaar.

Ook ITT werd vervuld : we hebben geen duidelijke cijfers.

Volgens noordamerikaanse bronnen werd door Chili 500 miljoen dollar meer uit-
gegeven aan koperrijnen dan het normale budget had voorzien.

(Cijfers ontleend t. door NBB).

dokument

VIETNAM : EINDE VAN EEN STUK AMERIKAANS KOLONIALISME ?

Velen hebben ongetwijfeld de bewering dat Thieu (en voor hem : Diem) een MARIONET van de Amerikaanse machthebbers was, steeds hardnekkig met een korreltje zout genomen, als een van die typische overdrijvingen in de kommunistische propaganda, die weliswaar een stevige kern waarheid bevatten, maar die men overigens slechts als beeldspraak moet zien.

De gebeurtenissen van de laatste acht maanden, en bijzonder de evolutie in de loop van maart en april, hebben getoond dat dit een vergissing was : Thieu bleek INDERDAAD EEN MARIONET. Alleszins wanneer men hieronder verstaat iemand die niet zelf meester is van handelingen, gebeurtenissen en situaties waarvan men normalerwijze zou mogen verwachten dat de persoon in kwestie ze wel onder controle heeft.

De desintegratie van Thieu's bewind is duidelijk een gevolg geweest van de enorme rol die de Amerikaanse hulp in dit land speelde - zoals men weet werd 80 % van het budget van Saigon door de Amerikaanse belastingbetaler gedragen. De enorme corruptie was daar een rechtstreeks gevolg van. En het katastrofale verlies aan politieke invloed van Thieu was een rechtstreeks gevolg van de besnoeiingen in die hulpverlening.

Het aftreden van Thieu blijkt aan die sterke afhankelijkheid NIETS VERANDERD te hebben. Een recent bericht uit Amerikaanse bron vermeldt dat de Amerikaanse ambassadeur in Saigon BEMIDDELT tussen de verschillende politieke fracties bij de moei-

zame pogingen om een nieuwe regering ineen te steken. Dit is een van de talrijke typische Amerikaanse understatementen waarvan de berichtgeving over de Vietnamese oorlog doordrenkt is : men mag volgens ons gerust aannemen dat de ambassadeur de nieuwe regering VORMT. Iemand die dit een overdrijving zou vinden zal het toch met ons eens zijn dat zelfs een gewone bemiddeling een hoogst merkwaardige rol betekent voor een ambassadeur : beeld je maar in dat we bij een volgende regeringskrisis zoiets in Brussel zouden meemaken...

Een ander en ernstiger bericht toont hoe aanmatigend de Amerikaanse politiek tegenover andere landen is, en hoe geweld daarin als een even waardig middel wordt beschouwd voor onderhandelingen. We doelen hier op de berichtgeving rond de plannen tot evacuatie van de Amerikanen en hun collaborateurs uit Saigon. Uit die plannen blijkt dat de Amerikaanse regeerders de Voorlopige Revolutionaire Regering voor volgend eenvoudig alternatief plaatsen : ofwel geeft de V.R.R. de toestemming voor die evacuatie, ofwel worden er duizenden Amerikaanse mariniers ingezet, met een strategische reserve van meer dan duizend vliegtuigen en helicopters achter de hand. GEWOON CHANTAGE DUS. Gelukkig is de politieke situatie vooral in de USA zelf intussen wel zo, dat een nieuw rechtstreeks militair optreden van het Amerikaanse leger alleen maar erg beperkt in ruimte en tijd kan zijn. Ook omdat in de ogen van het Amerikaanse publiek dit optreden steeds minder zin krijgt naarmate er minder Amerikaanse burgers ter plaatse overblijven. Opmerkelijk is hier ook, dat van een eventuele toelating vanwege een regering in Saigon voor militair optreden geen gewag wordt gemaakt: dit is klaarblijkelijk zo vanzelfsprekend dat het niet hoeft gevraagd te worden (aan marionetten vraag je toch ook niets...).

Veel MISSELIJKER wordt het wanneer men die marionetten de kans geeft om oorlogsmisdaden te bedrijven. Zo blijkt uit berichten dat het Pentagon een nog erger wapen dan de C.B.U.-55 waarvan er sprake was in vorig nummer van VREDE heeft geleverd aan de luchtmacht van Saigon. Bij de strijd om Xuan-Loc gooiden vijf C-130 vliegtuigen elk zes containers met vier depressiebomben uit boven het bevrijde gebied. Militaire waarnemers deelden mee dat honderden, en misschien wel duizenden, lijken over verscheidene hektaren verspreid lagen. Deze lijken waren niet verminkt, maar ze vertoonden alle dezelfde karakteristieke houding : de doden hadden de mond wijd opengesperd en hun handen grepen naar hun keel, ze waren een afschuwelijke verstikkingsdood gestorven doordat de depressiebomben alle zuurstof rond het explosiepunt opslorpen, en dit tot op de enorme afstand van 250 meter.

Het is dringend nodig dat er tegen het gebruik van dit afgrijselijk wapen gepro-

testeerd wordt. De Noordvietnamese regering deed dit al, en in eigen land kwam er een verontwaardigde motie van de Vereniging België-Vietnam.

DE VERTROUWENSKRIZIS

Zelfs voor diegenen die sinds jaren de evolutie in Zuid-Vietnam op de voet volgen via betrouwbare bronnen, is de snelheid waarmee het regime van Saigon zijn greep op zowat de helft van het land verloren heeft een verrassing geweest. Maar dat het zou gebeuren stond al lang vast. Een regime kan niet eendeloos blijven bestaan wanneer zijn enige steunpilaren - leger, politie en administratie - zich openlijk gedragen als BEZETTERS. De onbeschrijflijke corruptie vernietigde elke mogelijkheid tot sympathie vanwege de bevolking die er het slachtoffer van was, ze vernietigde ook elke mogelijkheid tot trouw aan het regime én tot interne samenhang gebaseerd op andere motieven dan louter eigenbelang. Zodra iets de belangenovereenkomst tussen kaders en basis binnen leger, politie of administratie zou doen wankelen moest het regime ineenstorten.

Een betrekking bij een van die drie steunpilaren van Saigon is altijd een slecht betaalde zaak geweest, eigenlijk nooit genoeg om van te leven, zelfs niet met de wedde van een generaal (ongeveer 5.000 frank per maand). Maar in een economie die vooral gekenmerkt wordt door openlijke en min of meer verborgen werkloosheid - tienduizenden mensen trachten min of meer in leven te blijven met de karige opbrengst van allerlei handelstjes of gewoon met bedelen - geeft dit tenminste de voordelen van een vast werk en een gegarandeerd inkomen. Deze luxe vindt men nergens anders in de vrije wereld van Thieu. En er is nog een tweede begerenswaardig voordeel aan verbonden: deze betrekking geeft meestal MACHT. En die macht kan dikwijls gebruikt worden om het miserabele inkomen "aan te ronden".

Het duidelijkst is dit in het LEGER van Saigon.

De meeste regimenten bestaan voor een groot deel uit AFWEZIGEN. Tegen een matige vergoeding en het bedrag van hun soldij krijgen zij het recht om permanent afwezig te blijven. Alleen bij een zeldzame inspectie worden ze opgetrommeld. Van deze situatie profiteert iedereen: de afwezige soldaat kan thuis zijn akker bebouwen en hoeft geen risico te lopen, de officier wordt er rijk door, en de andere soldaten krijgen er ook hun deeltje van.

Een eenheid die een militaire aktie uitvoert bekommert zich, naast de eigen veiligheid, vooral om de mogelijke BUIT. Voor de gewone infanterist bestaat die vooral uit rijst en kippen die onderweg

kunnen geroofd worden, soms uit een transistorradio. Wat ze zelf niet kunnen gebruiken wordt verkocht. Tankeenheden zijn in een gunstigere situatie, vermits ze ook ijskasten en motorfietsen kunnen meenemen. Helicopters zijn natuurlijk nog nuttigere transportmiddelen voor geroofde buit. Een erg gegeerde garnizoenplaats is een dorp met een belangrijke markt: op de ontelbare marktdagen eist het leger zijn deel op van de goederen die naar de markt gebracht worden. En dit kan openlijk gebeuren en zonder enig risico, in het kader van identiteitscontroles. De artillerie is ook rendabel: de kanonnières verkopen kisten en verpakkingen van de verschoten gránaten. Is het een wonder, dat het leger van Saigon 20 maal meer munitie verschiert dan het bevrijdingsleger? En de luchtmacht tenslotte, die laat zich betalen voor elke gevaarlijke missie, en voor elke persoonlijke dienst, zelfs voor de evacuatie van een gekwetste van het slagveld.

Tijdens operaties waar het gevaar bestaat dat contact met de tegenstander niet kan vermeden worden is uiterste voorzichtigheid geboden voor de officier die de eenheid volgt: hij weet dat zijn soldaten het leger alleen zien als een middel om te OVERLEVEN en dat, wanneer de situatie te gevaarlijk wordt, hij alleen zal moeten vechten. Operaties worden dus alleen maar gewaagd als men er zeker van is dat de vijand niet zal terugslaan, en als er een overvloedige luchtdekking gewaarborgd is.

DE ADMINISTRATIE neemt ook ruimschoots haar deel. We illustreren dit aan de hand van een concreet voorbeeld dat waarschijnlijk een grote rol heeft gespeeld in de algemene evolutie.

Zoals men weet is Zuid-Vietnam een land waar RIJST het belangrijkste voedsel is. Tekort aan rijst betekent niet alleen prijsstijgingen, maar vooral honger.

In de rijstteelt wordt tegenwoordig ruimschoots gebruik gemaakt van kunstmest. Een deel van de Amerikaanse hulp werd gebruikt voor de invoer van kunstmest en insecticiden. Een aantal hoge ambtenaren en parlementairen hebben, met de aktieve medewerking van een familielid van Thieu, vorig jaar een MONOPOLIEPOSITIE in deze invoer opgebouwd, en ervan gebruikt gemaakt om de prijzen te doen stijgen. Een parlementaire commissie vermoedde dat ze op die manier 30 miljoen piasters (ongeveer 1,5 miljoen frank) rijker zijn geworden. En dit vooral ten koste van de bevolking van Centraal-Vietnam, waar men normaal al een tekort heeft aan rijst, en waar bijgevolg de behoefte aan deze stoffen het grootst is. Door de stijging van de mestprijs verminderde de toch al onvoldoende rijstproductie nog, en werd de rijst duurder. In Centraal-Vietnam at men zelfs wortels van kaktussen, en stierven er mensen van

honger.

Een ander deel van de Amerikaanse hulp werd geleverd in de vorm van 40.000 ton rijst per maand voor dit gebied, en een subsidie van 90 miljoen piasters om de rijst naar de getroffen dorpen te vervoeren. Maar de ingevoerde rijst werd opgekocht door regeringsfunctionarissen om daarna op de vrije markt te worden verkocht, en de subsidie werd als zuivere winst opgestreken door de belangrijkste verantwoordelijken, een TANTE VAN THIEU, en de directeur van de GROOTSTE BANK. Men vermoedt dat beiden er 50 miljoen piasters rijker van werden.

Is het een wonder dat de bevolking van dit gebied de administratie van Saigon niet in het hart draagt? In Centraal-Vietnam liggen ondermeer de steden Ban-Me-Thuot, Pleiku, Kontum, Hue en Danang, waar de recente chaos begonnen is...

De eerste drie zijn ook hoofdsteden van drie provincies op de hoogvlakten, een streek die vooral bevolkt is door meer dan 20 kleine, sterk van elkaar maar vooral van de Vietnamezen in kultuur verschillende volksgroepen met welluidende namen als CHAM, CHRU, HROY, JARAI, enz. Deze bevolking heeft al altijd sterk geleden onder de plagerijen van het regime, vooral onder de veelvuldige pogingen om hen onder rechtstreekse controle van de regering en haar politie te krijgen, door het beproefde middel van de GEDWONGEN VERHUIZING naar de steden. Maar zij slaagden er steeds opnieuw in terug naar hun eigen dorpen te keren.

Als reactie op de sinds vorige zomer voelbare beperking van de Amerikaanse hulp heeft Thieu getracht zijn binnenlandse basis te versterken. Hij deed dit onder meer door te trachten met geweld de eigen MILITIES van deze volksgroepen onder zijn bevel te nemen. De gevolgen heeft hij waarschijnlijk nooit voorzien, maar ze waren verschrikkelijk voor het regime. Waar hij elders, bij minderheden in de Mekongdelta (de Hao Hoa) in zijn opzet slaagde, maar ten koste van de gevangenzetting van de twee belangrijkste notabelen, en van het verlies van honderden dorpen die door de Hao Hoa militie als een vorm van protest aan het bevrijdingsleger werden overgegeven, verzetten de minderheden op de hoogvlakten zich met de wapens.

Het waren tenslotte zij die in de nacht van 9 op 10 maart de provinciehoofdplaats BAN-ME-THUOT bevrijdden in samenwerking met het bevrijdingsleger. Men zal zich herinneren dat de AFP-joernalist Paul Léandri werd gefusilleerd door de Saigon-politie voor de bekendmaking van deze voor het regime zo onwangenname waarheid.

Als paniekerige reactie op het verlies van deze stad kort nadat een andere provinciehoofdplaats in de rechte veldslag voor Saigon verloren ging (PHUOC BINH) stelt

Thieu op 15 maart een, naar het schijnt sinds lang bestaand en door de Amerikanen goedgekeurd (!) plan tot EVACUATIE van de twee andere provinciehoofdsteden Pleiku en Kontum in werking.

Op zondag 16 maart kwam de vluchtelingenstroom in beweging. Hoeveel mensen hierbij betrokken waren zal wel voor immer een raadsel blijven. Volgens een minister van Thieu waren het er niet minder dan 100.000, maar dat cijfer is duidelijk bestemd voor onze Westerse oren, om de aandacht te trekken op het "vluchtelingen-drama", en om op die manier het USA-parlement er nog misschien in extremis toe te brengen de gevraagde militaire kredieten toch toe te staan. Feit is dat HEEL de bevolking van beide provincies samen minder dan 400.000 mensen telt, en dat de evacuatie alleen beide hoofdsteden treft. En het is ook zeker dat een groot deel van de stedelijke bevolking ter plaatse blijft.

WAAROM ONTRUIMT SAIGON STEDEN ?

Het eerste antwoord is natuurlijk, dat dit nog het ENIGE was wat het regime in die provincies controleerde.

Maar overigens is het een sinds 15 jaar door de Amerikanen beproefde en grondig bestudeerde taktiek die toegepast wordt in gebieden waar de POLITIEKE INVLOED van de Voorlopige Revolutionaire Regering te groot wordt: om die invloed tegen te gaan tracht het regime de bevolking te concentreren op kleinere oppervlakten, en op plaatsen waar de politie gemakkelijker toezicht kan houden, met name in de vluchtelingenkampen. Het leger dwingt dan de bevolking vluchteling te worden.

Dit is overigens vrij gemakkelijk. Er zijn talrijke getuigenissen voorhanden over gebruikte dwang bij de evacuatie van Pleiku. En er is vooral het feit dat de geëvacueerde steden "FREE KILL ZONES" worden, namelijk gebieden waar de luchtmacht van Saigon elke inwoner als "Vietkong"-doelwit mag bombarderen.

Bij zijn evacuatiebevel heeft Thieu echter twee grove vergissingen begaan. De eerste was onvermijdelijk: de militaire toestand van zijn leger maakte het noodzakelijk dat de evacuatie ZEER SNEL gebeurde, om het verrassingseffect voor het bevrijdingsleger volledig te maken; dit zou anders de evacuatie gemakkelijk kunnen verijdelen. Maar dit verrassingseffect betekende tegelijk improvisatie, wanorde, en paniek onder de bevolking die het moest ondergaan.

De tweede vergissing was dom. Thieu vergat dat de verplaatsing van tienduizenden over een afstand van 400 kilometer een ernstige voorbereiding en leiding vergt om niet op dramatische wijze te lopen. Maar de Amerikaanse firma die sinds jaren voor de LOGISTIEKE ONDERSTEUNING van alle troepenverplaatsingen verantwoordelijk was al bezig haar bagage te maken. Zodat er niets gepland noch geleid werd. Zelfs geen bevoorrading onderweg.

of verzorging van gekwetsten en zieken. En zelfs waren de vluchtelingenkampen in de kustprovincies, die deze exodus moesten opvangen, hier op geen enkele manier op voorbereid.

Gevolg was, dat 5.000 mensen onderweg omkwamen van ontberingen.

En een tweede gevolg was, dat er een schok van ontzetting voer door de bevolking van andere steden in Centraal-Vietnam die misschien binnenkort aan de beurt zouden komen voor evacuatie, vooral in de noordelijkst gelegen steden Quang Tri, Hue en Danang, die door de evacuatie van de hoogvlakten praktisch geïsoleerd werden van Saigon.

Dit leidde dan tot vertrek van de Amerikanen uit dit gebied, gevolgd door massale desertie in leger, politie en administratie; en paniekerige pogingen van iedereen die er de middelen toe had om weg te geraken naar het Zuiden.

En dit, zonder dat het bevrijdingsleger ook maar één aanval had uitgevoerd. Integendeel : de troepen van de Voorlopige Revolutionaire Regering verrichten enorme snelheidsprestaties om achter de overwinning aan te hollen.

Het verdere verloop kent men : de goedgekoken paniekszenes op ons TV-scherf om ons rijp te maken voor veroordeling van die barbaarse Vietkongs die al dat leed veroorzaakten, en intussen het wangedrag van de naar het zuiden vluchtende deserteurs die zich onderweg steeds meer als een echt bezettingsleger gaan gedragen, zelfs tegenover manschappen van het eigen leger in de steden waar ze doortrekken. Wat op zijn beurt een echt SNEEUWBALEFFEKT heeft. Dat zowat twee derden van het grondgebied onder controle van de Voorlopige Revolutionaire Regering brengt. De misselijke comedie met de Vietnamese weesjes om wat Amerikaanse gewetens definitief te sussen voor het veel grotere leed dat Amerika in dit deel van de wereld heeft aangericht. En dan hereniging van de gevechten rond Xuan Loc en Bien Hoa. Gebruik door de luchtmacht van Saigon van verstikkingsbommen die duizenden een gruwelijke verstikkingsdood doet sterven.

Het oneervol ontslag van THIEU. Terwijl de andere politici krampachtig verder doen alsof er niets veranderd is - bijvoorbeeld door nog altijd de politieke gevangenen niet vrij te laten. En wachten op het naderend einde.

DE TOEKOMST

Het is erg delikaat om in een blad als VREDE over de nabije toekomst te spreken, omdat voorspellingen intussen al lang kunnen achterhaald zijn. Toch lijkt het ons noodzakelijk. Wat brengt de toekomst voor Zuid-Vietnam ?

Zelfs een beperkte Amerikaanse militaire interventie wordt steeds onwaarschijnlijker naarmate er minder Amerikanen ter plaatse zijn. Het lijkt vrijwel uitgesloten dat Amerika er ook nog meer dan honderdduizend te sterk aanbebrande Zuid-Vietnamezen bij kan ontvoeren. Omdat de Voorlopige Revolutionaire Regering dit niet zal aanvaarden. En omdat er in Saigon te veel mensen achterblijven die dit als verraad zouden beschouwen, en er een politiek schandaal van zouden maken.

Het lijkt onwaarschijnlijk dat de politici die nog verder trachten in Saigon een schijn van een regering op te houden in het kielzog van Thieu, in staat zouden zijn nog een werkelijke rol te spelen in de toekomst van het land : Thieu heeft jarenlang er grondig voor gezorgd dat alle politici die eigen ideeën hadden achter de tralies belandden, het overschot is politiek onbekwaam. Vooral om het roer in pro-Amerikaanse zin om te gooien.

Er wordt voorspeld dat de Voorlopige Revolutionaire Regering de macht in Saigon zal nemen voor 19 mei, verjaardag van Ho Sji Minh, en dit lijkt ons inderdaad mogelijk. Op militair vlak bestaat die kans zeker.

Intussen blijft een politieke oplossing mogelijk als de pro-Amerikaanse politiekertjes zich op tijd terugtrekken van de scene, en de macht volledig in handen geven van de DERDE MACHT, bijvoorbeeld aan generaal Van Minh. voor de politieke toekomst van Zuid-Vietnam op korte termijn zien we een uitstekende samenwerking mogelijk tussen de Voorlopige Revolutionaire Regering en belangrijke politici en groepen van de derde macht, met name de boeddhistische en katholieke geestelijken, dit naar het voorbeeld van de reeds bevrijde gebieden. De politieke oplossing die al in de Akkoorden van Parijs geschetst was, namelijk nationale verzoening tussen de belangrijkste politieke stromingen, zou dan werkelijkheid worden. Maar zonder de pro-Amerikaanse fractie die té lang de oorlog heeft voortgezet met Amerikaanse wapens en dollars, en daardoor haar politieke basis verloren heeft.

P.W. 25 april 1975

S.O.S. VIETNAM

Samen met andere Thieu-kollaborateurs deserteerden de dokters van het hospitaal in Pleiku. Help hun achtergelaten zieken. Help het Rode Kruis van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam.

P.R. 001-0264584-44
Humanitaire Werkgroep X

NOTA'S EN DOKUMENTEN

II De militaire pacten

HET NOORDATLANTISCHE VERDRAG

Het Noordatlantische verdrag, dat midden in de "koude oorlog" gesloten werd, steunt fundamenteel op twee essentiële gedachten:

- zich verzetten tegen een bedreiging vanwege de Sovjetunie; de oprichters van het verdrag beweerden dat deze bedreiging nakend was;
- het oorlogs- en industriële potentieel van Duitsland gebruiken.

Om een kort geschiedkundig overzicht van de Atlantische Alliantie en van haar Organisatie (de N.A.V.O. - Noordatlantische Verdragsorganisatie) tot stand te brengen, is het dus onontbeerlijk de data die betrekking hebben tot haar stichting chronologisch te mengen met deze in verband met de stadia van de Duitse herbewapening.

1-1-1946 : In tegenspraak met de bepalingen van de intergeallieerde akkoorden van Potsdam, worden de Britse en Amerikaanse militaire bezettingszones in Duitsland samengesmolten; de Franse zone zal zich later bij deze kiem van Duitse staat voegen. In maart 1947, op de vergadering van de ministers van Buitenlandse Zaken van de vier "groten" (U.S.S.R., U.S.A., Frankrijk, Groot-Brittannië) te Moskou, doen de Westerse mogendheden afstand van de herstelbetalingen die aan Duitsland opgelegd waren.

Winston Churchill eist dat een verenigd Europa zou gesticht worden, met een belangrijke Duitse deelneming.

Op 12 maart 1947, bepaalt president Truman de doctrine waaraan zijn naam zal gehecht blijven. Deze doctrine houdt voor de Verenigde Staten het gebeurlijk recht in van op te treden in andere werelddelen. Deze tekst onderstreept bijvoorbeeld dat de politiek van de Verenigde Staten moet erin bestaan de vrije landen te steunen die weerstand bieden aan de verslavingspogingen die tegen hen uitgeoefend worden door gewapende minderheden of door buitenlandse drukkingen (1).

Op 5-6-1947, te Harvard, legt Marshall, de Amerikaanse staatssecretaris, het plan uit dat zijn naam zal dragen : Dit plan beoogt "het economisch weer oprichten van Europa" door leningen, investeringen, kredieten, enz... Op 26 juni, zegt staatssecretaris Dean Acheson dat de Verenigde Staten "het weer oprichten van de Duitse produktie als de basis beschouwen van dit plan;" gedurende de herfst wordt het plan uitgebreid tot de "Driedelige Zone" (de drie verenigde westerse bezettingszones in Duitsland).

Op 4-3-1948 (datum van de vergadering van Brussel waaruit het Pact van Brussel zal spruiten), schrijft de Franse regering

(Georges Bidault) aan generaal Marshall : "de tijd is gekomen om op het politieke vlak, en zo vlug mogelijk ook op het militaire vlak, de samenwerking nauwer te maken tussen de oude en de nieuwe wereld (...) in hun gehechtheid aan de enige beschaving die deugt (...)"

Op 11-6-1948 (drie maand na het verdrag van Brussel), wordt de "Vandenberg-Resolutie" gestemd door de Amerikaanse senaat. Deze Resolutie bevestigt de wil van de Verenigde Staten "om het individuele en collectieve verdedigingsrecht uit te oefenen" krachtens artikel 51 van het Handvest der Verenigde Naties. De Resolutie onderstreept de noodzakelijkheid van "gewestelijke of gemeenschappelijke maatregelen progressief te treffen", overeenkomstig met het Handvest en beveelt aan dat "de Verenigde Staten... zich zouden aansluiten bij deze gewestelijke of collectieve maatregelen, gegrond op eer, individuele en wederzijdse, effectieve en ononderbroken hulpverlening".

Tijdens de volgende maanden, worden de uitwisselingen tussen de westerse regeringen vermeerderd, o.m. tussen de ondertekenaars van Brussel en de Verenigde Staten.

De eerste uitslag ervan is de zending van Amerikaanse en Canadese observatoren bij het vast militair Comité van het verdrag van Brussel.

10-11-1948 : de "Wet 75" (ondertekend door de Amerikaanse en Britse hoge commissarissen) geeft het industriële mijnencomplex van het Ruhrgebied terug aan de oud-eigenaars van de Hitlerperiode.

In december 1948 : onderhandelingen te Washington tussen de ondertekenaars van Brussel, Canada en de Verenigde Staten.

Op 4 april 1949 : De ministers van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, Canada, Italië, Denemarken, Noorwegen, Portugal, IJsland en van de Benelux-landen ondertekenen het Noordatlantische Verdrag (2); de opperbevelhebber van de Verdragsorganisatie (N.A.V.O.) zal Amerikaans zijn, zijn adjunct, Brits ;

op 18-2-1952 : adhesie van Griekenland en Turkije.

Op 23-5-1949 : Stichting van de B.R.D. (Bondsrepubliek Duitsland) op het grondgebied van de vroegere westerse bezettingszones. In oktober, wordt op haar beurt de Duitse Democratische Republiek (D.D.R.) geproclameerd in de voormalige Sovjet-bezettingszone.

Op 22-11-1949, beslissen de westerse commissarissen en kanselier Adenauer, regeringshoofd van de B.R.D. de ontmanteling stop te zetten van sommige industriële complexen; (deze ontmanteling was opgelegd door de intergeallieerde akkoorden).

Op 30-3-1950, laat de "wet nr 24" aan

Duitsland toe verscheidene types wapeningen te vervaardigen. Met toestemming van de N.A.V.O. worden "grenzenpolitie"-eenheden, voorzien van zware bewapening, opgericht in de B.R.D.

Op 26-9-1950, verklaart de Atlantische Raad dat Duitsland in staat moet gesteld worden om bij te dragen tot de verdediging van Europa. De Raad belast de regeringen van Frankrijk, van Groot-Brittannië en van de Verenigde Staten deze kwestie te bestuderen, samen met de regering van de B.R.D. (die, in een gemeenschappelijke verklaring, dat verzoek met genoegen inwilligen.)

De E.G.K.S. (Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal) wordt gesticht op 2-4-1951.

Op 20/21-2-1952, te Lissabon, wordt het ontwerp van E.D.G. (Europese Defensiegemeenschap) goedgekeurd door de Atlantische Raad. Dit ontwerp heeft tot doel de B.R.D. in het militaire Atlantische systeem op te nemen.

Het verenigde "Europese leger" zou dus Duitse divisies omvatten onder gemeenschappelijk bevel.

De akkoorden die de E.D.G. stichten (Akkoord van Parijs) worden op 27-5-1952 ondertekend door Frankrijk, Italië, de B.R.D. en de Benelux-landen; op 24-5 werd door de westerse landen een akkoord met de B.R.D. ondertekend, dat het bezettingsverdrag afschafte.

Op 7-3-1954, stelt de U.S.S.R. haar toetreding voor tot het Noordatlantische verdrag opdat, aldus de U.S.S.R., het de kiem zou worden van een verdrag voor gemeenschappelijke veiligheid in Europa; de westerse landen weigeren het voorstel.

30-8-1954 : Het Franse parlement, door zijn weigering de akkoorden van Parijs goed te keuren, (terwijl een ontzaglijke protestbeweging zich ontwikkelde in gans het land en in alle kringen), maakte de oprichting van het Europese leger onmogelijk.

Maar eerst te Londen (van 29-9 tot 3-10), en nadien te Parijs (20 tot 22-10), worden de "Akkoorden van Londen en van Parijs" uitgewerkt door de z.g. Conferentie van de negen (Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, Italië, B.V.D., Benelux, Canada). Deze akkoorden worden geratificeerd.

Ze geven aan Duitsland zijn volle soevereiniteit terug en maken het verdrag van Brussel ook toepasselijk op Italië en de B.R.D. De Duitse militaire bijdrage tot de N.A.V.O. zal ongeveer dezelfde zijn als degene die voorzien werd door de E.D.G.; sommige beperkingen, opgelegd aan de B.R.D. voor bepaalde soorten wapeningen, zullen geleidelijk gewijzigd of opgeheven worden.

1966 : In het kader van de nieuwe richt-

lijnen van de Franse buitenlandse politiek, bepaald door president De Gaulle, beslist de Franse regering zijn troepen aan het geïntegreerde commando van de N.A.V.O. te onttrekken, en de ontruiming van de Amerikaanse basissen in Frankrijk te eisen. Het Hoofdkwartier van de N.A.V.O. verlaat Fontainebleau en vestigt zich te Brussel.

HET WARSCHAU-PACT

Op 29-11-1954, op enkele weken van de ondertekening van de akkoorden van Londen en van Parijs, wordt door de U.S.S.R. een vergadering voorgesteld van de Europese staten en van de Verenigde Staten om te beraadslagen over een werkelijk en gemeenschappelijk veiligheidssysteem in Europa. De vergadering zal ten slotte te Moskou plaats grijpen, bij afwezigheid van de westerse landen, die geweigerd hebben.

21-3-1955: Nieuwe beraadslaging tussen de U.S.S.R. en de socialistische landen (China inbegrepen) : indien de akkoorden bekrachtigd worden, zal een verenigde Generale Staf gesticht worden voor deze landen.

Op 14-5-1955, zes jaar na de oprichting van de Atlantische Alliantie, en enkele weken na de bekrachtiging van de Akkoorden van Londen en van Parijs die de herbewapening van de B.R.D. bevestigen, tijdens een nieuwe bijeenkomst, wordt dus het Verdrag van Warschau geboren. Het brengt acht deelnemers bijeen : de U.S.S.R. Hongarije, Tsjecho-Slowakije, Roemenië, Bulgarije, Polen, de D.D.R. en Albanië; (Albanië heeft haar deelneming stop gezet).

De ondertekenaars, krachtens het gesloten akkoord, "hun streven opnieuw bevestigd naar een gemeenschappelijk veiligheidssysteem in Europa, gegrond op de deelneming van alle Europese staten", maar "rekening houdend met de toestand geschapen in Europa door de akkoorden van Londen en van Parijs", zien zich verplicht voorzichtigheidsmaatregelen te treffen.

Meeste artikelen van het pact verschillen weinig van deze van de N.A.V.O. Artikel 11 bepaalt echter "dat indien in Europa een gemeenschappelijk veiligheidssysteem tot stand komt, en met doel een algemeen Europees verdrag over de gemeenschappelijke veiligheid gesloten wordt, waartoe de inspanningen van de contracterende partijen onveranderlijk zullen streven, zou dit verdrag zijn kracht verliezen vanaf de dag waar het algemene Europese verdrag van kracht wordt".

Op 30-1-1956, wordt door de ondertekenaars aan de westerse staten voorgesteld een zone van wapeningsbeperking in Europa op te richten, zonder een antwoord te ontvangen.

In december 1958, richt de U.S.S.R. een

reeks voorstellen tot de westerse mogelijkheden. Sommige van deze voorstellen nemen de gedachten terug die vroeger uiteengezet werden door de Poolse minister van buitenlandse zaken, Rapacki. De U.S.S.R. stelt onder meer voor een niet-aanvalsverdrag te sluiten tussen de leden van het Warschau-pact en van de Noordatlantische Verdragsorganisatie; alle militaire kerninstallaties te verbieden in een zone midden van Europa; een akkoord te sluiten over de vermindering van de vreemde strijdkrachten gevestigd op het grondgebied van de landen van de twee verdragen.

- (1) Op hetzelfde ogenblik; in Griekenland hebben de oud-verzetslieden naar de wapens gegrepen tegen een regering die hen vervolgt, daarin geholpen door het Britse leger. De Franse kranten (o.a.) schrijven op hun frontpagina; "De Russische tanks stormen naar Teheran", waar de volkskrachten zich tegen de regeringspolitiek verzetten.
- (2) Door middel van latere bilaterale akkoorden met een van zijn leden, zullen verscheidene landen, niet-leden van de Alliantie nochtans basissen leveren aan de N.A.V.O. (Portugal, Spanje, Formosa, Zuid-Korea, enz.).

VREDESFONDS

P. Everaerts-Gent : 120 fr, Een vriend
 Brussel : 190 fr, N. Heussuene-Oostende :
 100 fr, E. Clijsters-Antwerpen : 250 fr.
 We. De Groot-Afsnee : 100 fr, Bombeke-
 Gent : 100 fr, Leden Redactie 3 de
 storting : 500 fr, ACOD Spoor : 10.000 fr,
 F. De Vuyst-Gent : 250 fr, We. Van De
 Bulcke-Gent : 400 fr, Dr.Moraal-Ledeberg:
 500 fr.
 totaal : 12.410 fr
 Vorige stortingen : 17.290 fr.
 totaal : 29.700 fr.

Met onze oprechte dank aan al deze vrienden.

VOOR VIETNAM

Spaarpot Boekhandel Corman-Oostende :
 1087 fr., K.P.B. Aalst : 2000 fr.

Overschrijvingen voor het Vredesfonds of voor hulp aan Vietnam en of Chili kunnen gedaan worden op Prk. 000-0956015-80 van Vrede vzw. Bagattenstraat, 136, 9000 Gent. (reden van storting vermelden a.u.b.)

Ik geloof niet in de goedheid van de mens.
 Griet Maréchal

DE UNIVERSELE REKENING

de zichtrekening van de ASLK

biedt U talrijke

voordelen :

- * Chequeboekje met garantietaal
- * Automatische betaling van rekeningen voor gas, elektriciteit, enz.
- * Interest : 0,75 % tot 100.000 fr.
 (0,50 % op de rest)

ASLK
 ALGEMENE SPAAR-
 EN LIJFRENTKAS

amerika : u.s.a.

CIA-MISDADEN OP GROTE SCHAAL

In een vorig nummer hadden wij het over de ITT die samen met de CIA een zeer belangrijke rol heeft gespeeld bij de omverwerping van de democratisch verkozen regering in Chili. De multinationale ITT werd in dat artikel duchtig op de korrel genomen. Hetgeen nu volgt zal aantonen dat de Amerikaanse buitenlandse inlichtingendienst CIA (Central Intelligence Agency) op het gebied van de misdaad niet moet onderdoen voor de ITT, wel integendeel.

Een gekend journalist van de CBS (Columbia Broadcasting System) Daniel Schorr verklaarde onlangs dat een aantal staatschouwen door CIA-agenten werden gelijkwideerd.

In een artikel dat Tom Wicker in de "New York Times" wijdt aan deze onverklikkelijke zaak schrijft hij o.m. : "het Witte Huis heeft deze beweringen niet gelogenstraft. Dit bewijst dat president Ford wel weet dat een diepgaand onderzoek zaken zou doen uitlekken - waaronder moorden - die de publieke opinie zouden schokken, de reputatie van enkele presidenten der VS duchtig zou aantasten en de betrekkingen tussen Washington en een zeker aantal landen zouden vertroebelen. Het door president Ford bevolen onderzoek beoogt slechts een doel n.l. bewijzen dat de CIA gehandeld heeft binnen de grenzen der VS, een taak die in het kader der bestaande wetten; uitsluitend voorbehouden is aan de FBI (federale veiligheid).

Dit is dan ook de reden waarom alle leden van de Rockefeller Kommissie die met het onderzoek belast is, verknocht zijn aan president Ford die dan meteen weet hoe het verder zal aflopen.

De CBS-televisie heeft op haar beurt onthuld dat M. Colby, directeur van de CIA, eveneens president Ford heeft gewaarschuwd voor een sterk doorgedreven onderzoek over de gedragingen van zijn organisatie.

Ook de "Washington Post" heeft nadere bijzonderheden over deze moorden verstrekt. Het zou hoofdzakelijk gaan over een serie moorden of pogingen tot moord op Fidel Castro, Rafael Trujillo (Dominikaanse republiek) "Papa Doc" Duvalier president van Haïti, de gewezen president Ngo Dinh Diem van Zuid-Vietnam, de gewezen Kongolese premier Loemomba en last but not least president John F. Kennedy.

Leo Janos, gewezen medewerker van Lyndon Johnson, verklaarde in een artikel dat werd gepubliceerd in 1973 dat de gewezen president der VS hem eens had gezegd : "Wij dirigeren in de Cariben een echte moordpartij". Een ander gewezen adjunkt van de president verklaarde dat Johnson in de mening verkeerde dat de moord op Kennedy een wraakneming was der

Cubanen voor de talrijke moordpogingen op Fidel Castro.

M. Colby heeft toegegeven dat de CIA reeds meer dan 10.000 dossiers van Amerikaanse burgers heeft aangelegd.

De CIA voert een misdadige aktie zowel in het binnen- als in het buitenland. Dergelijke organisatie is een schande voor ons land dat prat gaat op zijn democratisch regime.

T.B.

JONGEREN KOMITEE

WIE EN WAT ZIJN WIJ ?

We zijn een groep jongeren tussen 14 en 22 jaar die een paar weken geleden samen kwamen om de mogelijkheid te onderzoeken een jonge en progressieve kijk te brengen op het wereldgebeuren.

WAT HEBBEN WE REEDS GEDAAN ?

We hebben al een pamflet uitgedeeld aan drie Gentse scholen waarin de werking van de BUVV hebben uitgelegd samen met een tekst tegen de dertig miljard. Hierop hebben we spijtig genoeg buiten een niet al te positieve brief geen reacties gekregen.

WAT GAAN WE IN DE TOEKOMST NOG DOEN ?

In de nabije toekomst plannen we een bijeenkomst met AKZA (Aktiekomitee Zuidelijk Afrika), Humanitaire Werkgroep X. We hopen later het zelfde te doen met andere aktiekomitees. Verder werken we natuurlijk mee met alle activiteiten van de BUVV (solidariteitsakties met Chili, Vietnam, enz.) en zullen deelnemen aan de informatieavonden en studiedagen van de vzw. Vrede.

Later kunnen we eventueel zelf avonden inrichten met films, diamontages, en sprekers over bepaalde onderwerpen. We zullen ook trachten op sommige manifestaties met een stand present te zijn. vb. Infobeurzen, enz.

HOE AANSLUITEN ?

Alle jongeren kunnen bij ons aansluiten.

Dit geldt alleen voor jongeren uit Gent en omgeving of studenten die te Gent op kot zijn. Later zullen we ons jongerenkomitee uitbreiden over heel Vlaanderen.

Voor het ogenblik moet geen lidgeld betaald worden. Later zal dit echter wel nodig zijn. Leden van het jongeren komitee zullen kunnen aanspraak maken op een korting op het abonnement op het tijdschrift "Vrede".

Schrijf ons PABLO FERNANDEZ
Verpleegsterstraat 60
9000 Gent
tel. 091/22.80.42.

AZIE

TJANG KAI TSJECH

Tsjang Kai tsjeh, de president van nationalistisch China overleed begin april, 87 jaar oud, half vergeten op het eiland Taiwan (Formosa), waar hij moest naar uitwijken in '49.

Na het afschaffen van de monarchie had hij met militaire middelen China weten bijeen te houden. Deze politiek, de eenheid van China, bleef hij steeds trouw. Tot in zijn laatste ogenblikken droomde hij dan ook van het Chinese vasteland (cfr. zijn laatste wilsbeschikking van 29 maart 1975).

Tsjang was de medewerker van Soen-Jat-sen, de oprichter van de Kwomintang, die oorspronkelijk een hervormingsgezinde nationale volkspartij was. Daarna werd hij opperbevelhebber van de nationalistische legers en na de dood van Soen zijn opvolger. Tot op dat ogenblik, 1927, werkten nationalist en kommunisten samen. Dan kwam het keerpunt, de keuze die het verder lot van Tsjang zou bepalen. De nationalistische leider schaarde zich resoluut aan de kant van de kapitalistische kringen. In ruil voor het behartigen van hun materiële belangen, zou hij de beschikking krijgen over ruime financiële middelen, overeenkomst die bezegeld werd door Tsjangs huwelijk met een lid van de voorname familietrust Soeng-Kung, met sterke relaties in de VSA.

Nog in 1927 startte hij met dit behartigen: uitmoorden van linksen en een jarenlange campagne tegen de Chinese kommunisten. Zijn partij, de Kwomintang die in haar beginperiode enige sociale bedoelingen had, werd onder hem dan ook hoe langer hoe meer reaktionair. Het regime werd door en door korrupt. Oppositie, zowel binnen als buiten de partij, werd bloedig onderdrukt. Herhaaldelijk braken burgeroorlogen uit en de uitroeiingsveldtochten tegen de kommunisten waren legio.

In de strijd tegen Japan tijdens de tweede wereldoorlog, steunde de Kwomintang meer op Amerikaanse vloot en luchtmacht dan op de eigen bevolking. De eigen bevolking bewapenen dierf de Kwomintang niet, bang dat de wapens tegen haar zouden gebruikt worden.

Wanneer in 1946 terug de burgeroorlog uitbrak, ondernam Amerika in de persoon van generaal G. Marshall een poging tot overeenkomst. Hij kon daar rekenen op de steun van de Chinese democratische liga,

een democratisch gezinde partij met grote aanhang onder de intellectuelen. Nog voor Marshall China verlaten had, waren ze door Tsjang uitgemoord.

Op Taiwan dat na de tweede wereldoorlog door Japan aan China was teruggegeven, brak in 1947 een opstand uit tegen het wanbeheer en de corruptie. De inwoners werden er als overwonnenen beschouwd. Op bevel van Tsjang werden alle intellectuelen vermoord.

Tsjang kan dan ook moeilijk als gedurende vele decennia "revolutionair actief" bestempeld worden, zoals gebeurde naar aanleiding van zijn overlijden.

Ondertussen was de kommunistische opmars begonnen. Eens de eerste etappes achter de rug, verliep de rest van de verovering als een wandeling, te vergelijken met de opmars die we nu in Zuid-Viëtnam zien. Tsjang moest uitwijken naar Taiwan, een eiland voor de Chinese kust, dat nu samen met de Pescadores nationalistisch China vormt. Dertien miljoen inwoners van Taiwan worden er overheerst door één miljoen vluchtelingen. De eigenlijke Formosanen hebben er niets te vertellen. Tsjang voorstellen als verdediger van de democratische vrijheden in Taiwan, mist dan ook alle grond.

Werd Tsjang aanvankelijk sterk militair en financieel gesteund door de VSA (China lobby), in de jaren '70 werd de Amerikaanse diplomatie realistischer. Van dan af werd de afgevaardigde van de Chinese Volksrepubliek beschouwd als de rechtmatige vertegenwoordiger van China in de UNO. Het regime van Taiwan verloor zijn lidmaatschap. Ook zijn plaats in de Veiligheidsraad moest Taiwan afstaan. Deze etappe werd gevolgd door de diplomatieke erkenning van de Volksrepubliek door vele mogendheden. Dit alles belet niet, dat de Amerikaanse bases op het eiland een belangrijke schakel bleven voor interventie in Zuid-Oost-Azië.

Nu Tsjang er niet meer is en de VSA in Indo-China buiten worden gejaagd zouden we toch willen waarschuwen tegen de illusie, dat alles voor Taiwan verbeteren gaat. Bij "goede" betrekkingen tussen Washington en Peking staat het eiland als "westerse" voorpost in de schaduw, maar blijft zijn functie behouden.

G. MARECHAL

TE ZOT
OM
LOS TE LOPEN

CONTRADICTIES

Onze grote persmedia heeft er een handje van weg om de zaken op zijn kop te zetten. Het is niet overdreven hier over "manipulatie" te spreken.

Is U eveneens het volgende niet opgevallen: ... dat in de pers, radio en T.V. wanneer men het over Vietnam heeft nog weinig spreekt over kommunisten en Vietcong maar dat nu plotseling rekening gehouden wordt met de werkelijke benaming van de Vietnamese bevrijdingsbeweging t.z.w. de V.E.R. Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid Vietnam. De redacties draaien nu plots bij nu de krachtverhoudingen gewijzigd zijn in Vietnam.

... men heeft ons dugelijke pillen wijemaken dat de Kommunisten in Portugal de persmedia volledig controleerden en deze een gevaar betekenden voor de democratie. Na de verkiezingen, die de Kommunisten niet de resultaten bracht die men in het Westen vreesde, blijken de verkiezingen voor de redacties nu toch vrij geweest te zijn.

Over de rol van de Kerk die vroeger collaboreerde met het fascistisch regime en nu de klessers opproepen had in geen geval voor marxistische partijen te stemmen geen woord...

Van Monique Van der Zijpen, T.V. reporter in Portugal kan ook niet gezegd worden dat zij de vooruitstrevende krachten in Portugal een warm hart toedraagt. Ondanks de Beweging der Strijdkrachten reeds ontelbare malen herhaalde dat zij als dusdanig niet opge-

roepen had om blanco te stemmen ging deze journalist maar verder, ook na de verkiezingen, deze stellingname naar voor te brengen. Ook Le Monde van 29 april wijst er op dat deze bevering vale is. Bij de vermelding van de uitlagen van de verkiezingen, op zaterdag 26 april zegde Van der Zijpen dat de M.D.P. een afgescheurde Kommunistische Partij is. Iedereen weet dat dit een leugen is, ook Monique Van der Zijpen. Waarom dan deze manipulatie van de informatie?

... Naoh de openingzitting te Brussel, nooh het Kongres voor Veiligheid en Samenwerking in Europa te Luik kwamen in bod in onze zo objectieve pers. Ook Vooruit en Le Peuple zwoegen het initiatief dood. Niettemin was er een officiële delegatie van de BSP aanwezig en werd op de openingzitting het woord gevoerd door Sean Mc.Bride, nobelprijswinnaar voor de vrede, vertegenwoordigers van UNO en UNESCO en werden er boodschappen voorgelezen van Sekretaris Generaal Waldheim, Kardinaal Seunens ens...

... Bij de bezetting van de Ambassade in Johannesburg (Zuid Afrika) wist de pers ons te vertellen dat het commando terroristen bestond uit see man, drie Libanezen en drie Japaners. Een dag later vernamen we dat de ganze operatie door een man geleid werd. Uiteindelijk bleek het een Israëliet te zijn...

.. en dit zijn enkele van de vele bewijzen hoe men de openbare opinie vale, of niet voorlicht.

Zonder liefde is het mooiste huis een gevangenis, het lekkerste eten smakeloos en de meest stralende gezondheid nutteloos.

Phil Bosmans.

BELGIE EN LATIJNS-AMERIKA

Miel Cools en Jos Ghijssels op tournee in Argentinië, Brazilië en Paraguay...

Twee Vlaamse sterren achten het nodig een tournee door drie spellen van de latijns-amerikaanse repressie te maken om een 8.000-tal Vlamingen heel eventjes opnieuw te doen dromen van hun vaderland. Die 8.000 Vlamingen zijn blijkbaar geen "ontwikkelingshulpers", maar dierbare Belgen die naar Latijns-Amerika zijn geëmigreerd, mensen die "een vrij beroep uitoefenen of in diverse takken van handel en nijverheid zitten" (De Standaard 16/4/75). M.A.W. emigranten die aardig wat geld verdienen op de kosten van de zwarte armoede van de lijdende massa en dankzij de "vrije markteconomie" gunstig gezinde repressie- en folteringsregimes.

Aan deze steun aan dictaturen, verlenen hun medewerking K.L.M. en de V.Z.W. "België in de Wereld".

Belgische Multinationals

Bekaert zag zijn winst en omzet met 42 % stijgen. Een deel daarvan, hoe humanitair en "kristelijk" B. zich nu ook wil uitgeven, werd ook ongetwijfeld uit Latijns-Amerika gezogen.

B.V.M.

VREDESINITIATIEVEN

Te Oostende werd door onze vrienden een voordracht met film ingericht over Portugal waarop L. Borren en een Portugese vertegenwoordiger het woord voerden. Te Aalst ging een voordracht en dia-avond door met als sprekers P. Wagemans en A. De Smet. Door het Chili-Komitee Oostende werd een solidariteitsavond ingericht met medewerking van een Chileense zanggroep, en de Heren Frank Jacobs en Albert Cardon.

In samenwerking met andere verenigingen organiseerden onze vrienden uit Harelbeke in april en begin mei voorstellingen in het raam van hun reeds bekend filmforum. De vzw. Vrede organiseerde te Oostende een zeer geslaagde studiedag over de oorzaken en gevolgen van de tweede wereldoorlog, met de medewerking van de Prof. L. Michielsens, Prof. H. Balthazar, Dr. J. Verhelst, Drs. L. Kongs onder voorzitterschap van Dr. G. Maréchal en Drs. C. De Smet.

Te Deurne werd in samenwerking met verschillende organisaties een tentoonstelling en enkele voordrachten over de D.D.R. ingericht. Op initiatief van de Verenigde Belgie-Vietnam gingen Solidariteitsavonden met Vietnam door.

André De Smet en J. Du Bosch (voor het franstalig landsgedeelte) vertegenwoordigden de Belgische vredeskrachten op de vergadering van de Wereldvredesraad te Berlijn.

A. De Smet, W. Weydts, J. de Schuyter J. Provost en C. De Smet namen deels als afgevaardigden van onze vzw. aan de Konferentie voor Europese Veiligheid die eind april te Brussel en Luik doorging.

M. Tanret, H. Talloen en R. Doore (voor het franstalig landsgedeelte Kanunnik, R. Goor en F. Herbin) namen deel aan de Internationale Konferentie voor het Midden Oosten die begin mei te Parijs plaats had.

PERSMEDEDELING

Zoals elk jaar wordt te Blankenberge in het begin van de maand mei (dit jaar 3 en 4 mei) een Tweedaagse Toeristische Voettocht georganiseerd. Traditioneel gaat deze voettocht gepaard met uitermate storend en louter propagandistisch militair vertoon (de deelname van talrijke militaire detachementen al of niet voorzien van materieel). Ook dit jaar werd dergelijk scenario voorzien, temeer daar de Minister van Landsverdediging himself een beker uitloofde aan de talrijkst opstappende groep militairen.

Zoals elk jaar besloten een aantal aktievelingen gegroepeerd in een 'Aktiecomité voor de Vrede' in samenwerking met de B.U... een protestaktie op touw te zetten tegen het ongeoorloofde geplande militair vertoon.

Voorzien werd :

- Het sturen van een brief naar de organisatoren met de vraag tot uitreiking van een zgn 'Beker voor de Vrede' aan de meest vreedzaam opstappende groep (met vredesemblemen, shirts etc.)

- Het vragen van een schriftelijke toelating aan het stadsbestuur om met een stand (stickers, shirts etc) op de Grote Markt (startplaats van de Voettocht) post te vatten.

- Het uitdelen van pamfletten over gans Blankenberge, om de deelnemers aan te zetten zich pacifistisch te gedragen.

Alzo gebeurde met volgend resultaat.

1. Het uitreiken van de beker werd ons door de organisatoren geweigerd (wij zouden zgn de vrede niet dienen)

2. de toelating voor de stand werd ons door het Schepencollege geweigerd, na het spelen van een spelletje van kat en muis.

Eerst speelde de burgemeester de beslissing door naar de organisatoren, daarna gaf het ons een mondeling akkoord maar moesten wij handelen volgens onze eigen verantwoordelijkheid- en

eerlijkheidsgevoel.

Zaterdag 3 mei werd de stand door de politie verwijderd, en werden foto's genomen van de verschillende mensen van de stand, (pacifisten zijn blijkbaar staatsgevaarlijk) na een nieuwe beslissing van het schepencollege waarbij de stand dus verboden werd. Voor ons is de houding van de organisatoren en van het Schepencollege (met uitzondering van één socialistische schepen) duidelijk :

- De organisatoren van de voettocht weigeren hun voettocht een vreedzaam karakter te geven en verlenen zij het leger aktief mogelijkheid tot propaganda.

- Hetzelfde kan gezegd worden van het Blankenbergs schepencollege.

Door hun dubbelzinnige en tenslotte toch anti-vrede houding gaan zij indirekt hand in hand met het militair apparaat. (Waarom handelen zij zo tegen toch immers vredelievende mensen, waarom opnieuw intimidatie ?)

Tenslotte hebben wij dan slechts nog pamfletten en stickers verspreid (ze mochten niet verkocht worden) en de mensen uitgelegd over het doel van de aktie.

Als slot kan gezegd worden dat onze aktie dan toch nog een sukses werd gezien geen enkele militaire delegatie aan de voettocht deelnam. (Naar verluid hadden ze verbod gekregen wegens de contestaties)

Voor de eerste maal sedert jaren was het werkelijk een Twee-daagse TOERISTISCHE Voettocht. Hopen nu dat het in de toekomst zo blijft, dan stappen wij zeker ook mee !!

Het Aktiecomité voor de Vrede.
Blankenberge.

PERSONALIA

Onze gelukwensen aan onze vrienden Nicole en Luk Vermeire bij de geboorte van Bieke, aan Eb en Aurélie Looman waar Bart de familie kwam vergroten en aan Adinda en Wilfried De Vlieghe bij de geboorte van Jeroen.

Onze oprechte blijken van deelneming aan de familie Provost, Mahy en Cekevda bij het overlijden van hun moeder en schoonmoeder Alida Pannemans.

lezers schrijven

KERNCENTRALES AAN DE KUST (EN ELDERS) ?

Ja, zeggen de economischdenkende mensen ;
Neen, zeggen de sociaalvoelende mensen.

Het enig pro-argument van de elektriciteitsmaatschappijen, groot-industrieën, banken, multinationale uitbatingen, kapitalisten en meerdere politiciers is : de energiebevoorrading op lange termijn in zekerheid stellen door haar onafhankelijk te stellen van één voortbrenger.

De contra-argumenten van de Bond voor beter leefmilieu met zijn zeer vele wel en niet aangesloten leden en sympatisanten en van enkele politiciers zijn :

- 1) het gevaar voor zeer schadelijke radioactiviteit voor de bevolking en voor het personeel werkzaam in deze centrales, bij minste ongeval of onachtzaamheid.
- 2) de radioactiviteit van het afkoelmiddel (water of lucht).
- 3) het niet kunnen vernietigen van de radioactieve afval.
- 4) de buitengewoon hoge investeringskosten die na 20 jaar moeten herhaald worden (en door wie ?)
- 5) de nog bestaande energiebronnen (zoals onmetelijke reserves petroleum lagen onder Europese gronden en wateren, hetzelfde voor de ondergrondse gaslagen, de vergasbare kolenreserves).
- 6) de toekomstige energiebronnen (zonenergie, windenergie, geothermie, en desnoods ook kern-

fusie, die een gans verschillende operatie is dan kernsplitsing).

De geïnteresseerde elektriciteitsmaatschappijen en ook sommige regeringsleden en politiciers richten de laatste tijd zogenaamde informatievergaderingen in, die veel meer de indruk geven van beïnvloedings- of voorbereidingsvergaderingen.

Wie en wat moet de gewone man nu nog geloven tegenover zoveel tegenspraak ? Voor- en tegenstanders zijn het eens over het feit dat enerzijds de uitbating van kernenergie steeds gevaarlijk zal zijn en dat anderzijds de bestaande energiebronnen tot nu toe slechts gedeeltelijk aangesproken geworden zijn en de alternatieve energiebronnen mogelijk zijn.

Wat betwist wordt, is de noodzakelijkheid en zelfs de wenselijkheid om (groot of klein) gevaar te lopen, een (groot of klein) risico te nemen bij een atoomenergie-productie.

Dat elektriciteitsmaatschappijen om eigen belang informatie-vergaderingen en spreekbeurten organiseren, is hun goed recht. Van kapitalistische en economisch ingestelde instellingen moet geenszins verwacht worden dat het algemeen belang, d.w.z. het leven zonder schade of gevaar voor de maatschappij, zal primeren.

Anders is het gesteld voor de regering en alle openbare mandatarissen. Van deze mag en moet verwacht en geëist worden dat het sociale, het menselijke, kortom het menswaardig leven primeert, desnoods ten koste van het zuiver-economische. Of is het leven "tout-court" ook al "verkocht" ?

Aan beide zijden schrijven en spreken gespecialiseerde professoren voor of tegen de oprichting van kernindustrieën. Wie is te geloven ?

Wat te denken van een voordrachthouder, die betaald wordt door een geïnteresseerde industriemaatschap-

pij, of er deskundige van is of aandeelhouder of lid van de beheerraad, of lid van een welkdanig comité ter bevordering van de kernenergie ? Welke objectieve waarde kunnen wij hechten aan uitlatingen van een dergelijk advocaat ?

Daartegenover staat de andersdenkende geleerde, uiteraard zonder enige binding met commerciële of financiële groepen, en die meent eerlijk en moreel verplicht te moeten wijzen op het onafwendbaar gevaar en het zinloze van de onderneming. Vanzelfsprekend is alleen deze informatie objectief en waar.

Ten slotte is er nog een memorandum tegen de atoomenergie en dat de bevolking aanzet de oprichting van kerncentrales te weigeren. Dit memorandum is getekend door meer dan 400 geleerden en wetenschapsmensen, zelfs van het Franse instituut "Laboratoire de physique corpusculaire du Collège de France" te Grenoble.

Waarom werd en wordt de overeenkomst tussen de regering en de elektriciteitsmaatschappijen verborgen en geheimgehouden ? Vreest men de reactie van de domgehouden bevolking ?

Op grond van belangloze, objectieve informatie die negatief staat, blijft onze vrees en diensvolgens ons verzet tegen nucleaire implanting in onze streek.

Namens de "Club van Nieuwpoort".

Ir. J. De Vriendt.

TAALSTRIJD !

Wie blijkbaar de mening is toegedaan dat deze titel een eerste aanwijzing is voor het feit dat "Vrede" een andere weg zou opgaan en zich zou laten vangen aan het modeverschijnsel dat weer "in" schijnt te zijn, namelijk een ten top gedreven accentuering van de verhouding tussen francofone en nederlandstalige belgen; wel die heeft het mis voor. Wij blijven lekker ouderwets en drinken nog altijd liever ons pintje met een franstalige vriend met democratische principes, dan dat wij een toast aanvaarden van een dierengeluiden naar voor brengende heer Luns. Wie bij het lezen van het eerste woord van dit artikel de schrik te pakken kreeg kan wederom vrijer ademen: Nols en zijn trawanten hebben nog steeds hun mannetje niet weten te infiltreren in onze rangen, en T.A.K. en V.M.O. krijgen in "Vrede" geen zendtijd, zelfs geen gastprogramma.

En toch zullen wij aandacht besteden aan de taalstrijd. En dit om de heel eenvoudige reden dat dit ons "miljarden" kan kosten. In wie dit telwoord hoort, dacht tot voor kort meestal direct aan een vlaamse vloek, maar de jongste tijd is dit begrip een synoniem geworden voor de koop van de eeuw. En inderdaad de oorlogsindustriebonzen besloten dat onze sterrenvechters moe waren, metaalmoeheid luidt de diagnose, en nadat zij hun dagen in ledigheid door hebben gebracht met neer te ploffen, met het bevechten van de sterren en het ondersteunen van de infanterie bij manoeuvres van blauwe troepen tegen de rode invalers (deze kleurrijke termen worden in onze strijdkrachten echt gebruikt), worden ook zij met pensioen gezonden. Velen voelen zich geroepen hen te vervangen, maar weinigen zijn uitverkoren, zodoende blijven slechts twee kandidaten over, de franse Mirage en de amerikaan met een min-

der stormachtige naam, de XF 16.

Iedereen weet natuurlijk dat er slechts twee in koers blijven om de simpele reden dat slechts twee belangengroepen sterk genoeg waren om tot de finale door te dringen. En zoals in voetbal moet er ook hier in de finale een winnaar zijn. Welnu, wij Zouden supporteren voor de XF 16 en onze franstalige landgenoten Zouden het opnemen voor de Mirage. Ik wist er echt niets van hoor, maar dit is het toch dat onvooringenomen kranten weten te vertellen en de onvolprezen Echo de la Bourse stelt zich zelfs de vraag of er zich hier nu weer een kommunautaire tweespalt zal stellen.

Voet u het ook spannen? Ik wel hoor. De strategie is overduidelijk en de belg krijgt de keuze tussen het vliegtuig van onze zuiderbuur en dat van onze grote vriend van over de wijde zee. Als men hem "die" keuze geeft, en niet spreekt van het derde alternatief, namelijk noch XF 16, noch Mirage te kopen en het uitgespaarde bedrag een nuttiger bestemming te geven, ja dan zal die brave burger ook aan die derde mogelijkheid niet denken. Eén verwittiging uit bepaalde C.V.P.-midden die de dertig tot vijftien miljard wilden herleiden, was voor onze heren industriëlen en hun vazallen in het parlement meer dan genoeg. Er kon wel eens iemand opstaan die een groot gehoor vond om alles tot zero terug te brengen. Zelfs ten aanval overgaan, waarbij schandallig misbruik wordt gemaakt van de situatie geschapen door de aanwezigheid van twee grote taalgemeenschappen in ons land, en derwijze de verdeeldheid zaaien door Jan Janssens tegen Jean Dupond uit te spelen, getuigt niet van veel vindigheid, want die strategie is stokoud. Maar wij dienen wel toe te geven dat zij reeds meermaals erin gelukt is de volkse krachten tegen elkaar op te zetten en te verdelen, in plaats van hen eensgezind tegen de volksmenners

en kapitaalmagnaten te laten optreden.

In de zaak van de dertig miljard (intussen reeds 35) komt het er niet op aan of het vliegtuig dient geïmmatrikuleerd te worden aan een loket met een nederlandstalige tweetalige bediende, dan wel aan het loket met een franstalige tweetalige bediende, waar het dan wel op aankomt? Heel eenvoudig, in deze zaak is er slechts één werkelijke keuze, deze van het volk, deze van de internationale samenwerking, deze van de volkeren van de vrede, deze tegen de mirage EN tegen de XF 16.

DE VUYST Fernand
Goudenregenstraat 11
9000 GENT

Hoewel de waarheid soms voor korte tijd onderdrukt kan worden, kan men haar nooit voor goed gesmoord houden.

"lehroe.

Wij allen... mensen... volkeren, leven uit hoofde van wat we behoeven en niet om de waarheid.

Leon Uris
"Exodus"

VEILIGHEID
ONTWAPENING
VRIENDSCHAP
SAMENWERKING

Klever : 12 fr.
+ 4,50 fr. port

LEZERS SCHRIJVEN

KENT U DE WEG NAAR BAAIGEM ?

Die vraag zullen wellicht heel wat mensen gaan stellen. Om je te helpen kan ik u zeggen dat Baaigem bij Gavere ligt, tussen Oudenaarde en Gent. Zoveel weet ik er sinds deze af nu Mevr. Leclercq van het Kunstcentrum "Die Garve" te Baaigem mijn aandacht vestigde op de stilaan bekend wordende protest en kontestatiekruisweg die aldaar in de kerk is ondergebracht. Deze is het werk van kunstschilderes Voaneska uit Merelbeke.

Deze kruisweg is rechtstreeks gebonden aan de realiteit, aan onze tijd. Twee motieven beheersen de 14 staties "Deus caritas est" (God en het kind is liefde) en "Homo hominum Lupus (de mens is een wolf voor de mens). Zoals de kruisweg van Servaes in de twintiger jaren, zoals R. Van Straeten de kalvarie naar de tijd van wereldoorlog I overplaatste zo

ook heeft Voaneska deze geaktualiseerd. Persorganen en personen hebben lof gezwaaid over het werk : L.P.Boon, Pater Scheurmans, Deleu enz, enz. Deze kruisweg klaagt de oorlogen aan. Het wordt een uiting van menselijke verontwaardiging en afgrijzen ten overstaan van al het gruwelijke dat er uit voortvloeit. Voaneska laat de stem van het geweten van de mensheid weerklinken. Pilatus vervult zijn job in de onverschilligheid en verscheurt de wereld. Er is de atoombom op Hiroshima, de concentratiekampen, de repressie, Vietnam, Cambodja, Ierland, het kolonialisme, Bangladesh, enz, enz. Dit zijn de toppen van de ijsberg van de onmenselijkheid die zich over de ganse kristelijk noemende wereld uitstrekt. Het zou ruttig zijn dat heel wat mensen de weg zouden vinden naar Baaigem. Er is aldaar heel wat stof tot nadenken.

Geert Grub.

kultuur

MILJARDEN

Jan Van Calateren

*De vliegertjes van 't leger zijn verouderd en versleten;
ze worden als oud ijzer op de vuilnisbelt gesmeten.*

*We breken voor die lieverdjes plug onze spaarpot open
en tellen onze centjes neer om nieuw speelgoed te kopen.*

Refrain : Miljarden, miljarden, je wordt er duizelig van.

Miljarden, miljarden, van Piet en Sus en Jan. (wijzen).

*Het vliegt, het fluit, het brult, het stinkt; 't kan gekke toeren maken.
Je hart trilt met de ruiten mee : nu scheert het lange de daken.
Dat krinkelend, winklend vliegeding trekt strepen en schrijft krullen.
Maar als j'eens wist wat het daar schreef : het is iets met veel nullen.*

Je zegt, mijnheer, er is gebrek aan hospitalen, scholen.

En mensen lijden honger en ze wonen nog in holen.

't Is met de wereld slecht gesteld ; hij lijdt aan duizend kwalen.

Er is nog zoveel geld vandoen om hem erdoor te halen.

Ik zeg, maak je niet dik, mijnheer, want mager is de mode.

Je geld wordt goed betaald : het wordt gebruikt tegen de roden.

Zijn die de baas dan kun je wel naar geld en vrijheid fluiten.

Wees ons dus dankbaar en geef gul je zuurverdiende duiten.

Er hangt een suspense in de lucht : wie zal het koopje halen ?

Maar wie 't ook is, het staat al vast wie de rekening zal betalen.

Beklaag je niet bij VdB, die man is zo humeurig.

Bij kiest niet graag tussen de twee, maar hij koopt wel kieskeurig.

Je ziet hem met zijn generaal naar hier en ginder reizen.

Het gaat om 't koopje van de esuu, om knal- en reusoprijzen.

't Is het als op een Vogelmarkt, een bieden en een loven.

Wie kan het beste handje smeren, wie het meest beloven ?

Voor dertig silverlingen werd de Messias verraden.

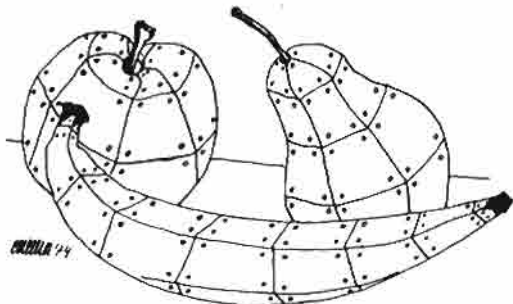
Het kost dertig miljard nu om een vradenduij te braden.

Wij hangen vast aan 't Nato-kruis met handen en met voeten.

en zullen voor de epijkers ook nog zelf betalen moeten.

radar

TIJDSCHRIFT
VOOR LITERATUUR
KUNST EN KRITIEK

- * Vier nummers per jaar.
 - * Een jaargang kost 350 fr.
- Te betalen op :
Bankrelatie : Bank van Brussel 380-0030586-05
PR Bank van Brussel 000-0108600-57
voor rekening nr 380-0030586-05
op strook vermelden "Radar".

KLEVER
12 Fr. x 4,50 Fr. port
Te bestellen aan
redactie "Vrede"

Voor Uw filmvoorstellingen 16 of 35 mm
vraag vooraleer een keuze te doen de catalogus
van de Culturele Dienst van

PROGRES-FILMS

286, Koningstraat, 1030 Brussel
tel. : 02/218.26.89 - 218.00.60 - 277.53.70

Met vakantie naar **PORTUGAL** In 1975, meer dan zon en zee !

- * het leven van de Portugezen, thuis
- * de bevrijding van de dorpen in Alentejo
- * gesprekken met vertegenwoordigers van de Beweging der Strijdkrachten en van de linkse partijen
- * de nieuwe syndikale beweging
- * ... en daarbij toeristisch-historische bezoeken en vrije tijd voor rust en strand.

Vliegtuigreis, met vertrek op vrijdagavond 18 juli 1975

Inlichtingen : VOLKSTOERISME
Stalingradlaan, 78
1000 Brussel

TELEFOON :
02-512.86.12.
02-512.76.09

GRUNDIG

BRAUN

PHILIPS

hifi stereo keten
combinatie

EUROPA ELECTRONIC

A. PIETERSLAAN, 2 (aan 't STADHUIS) - OOSTENDE - Tel. 716.34

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL

GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties

Schilderijen van oude en hedendaagse schilders
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02) 11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059) 727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050) 618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKENFONDS MARNIX

heeft steeds een uitgebreide keus van :

- Literaire
- Wetenschappelijke
- Politieke
boeken.

Alsook :

- Engelse
(Penguin - Pelican...)
- Franse
(Livre de Poche - 10/18...)
- Duitse
(D.T.V. - Goldmann...)
pocketseries.

AJUNLEI 18 - 9000 GENT
(evenwijdig met Veldstraat).

Tel. 09/25.10.92 Doorlopend geopend van
8.30u - 6.30u

VRIJE TOEGANG.

gakko s.v.

Hoek Overpoortstraat en Ch. De Kerckhovelaan
en St.-Pietersnieuwstraat 107 - 9000 Gent tel. 091/23.27.88.

Bureelartikelen - Papierwaren - Drukkerij - Uitgeverij.

prijzen beneden alle peil !!!

Vraag vrijblijvend inlichtingen of kom zelf eens langs